

Agendapunt:**Indiener:** - college van burgemeester en wethouders**Datum:** 20 maart 2012**Portefeuillehouder(s):** wethouder Ypma**Portefeuille(s):** Sociale zaken**Contactpersoon:** Elly Vos**Tel.nr.:** 428940 **E-mailadres:** vos.e@woerden.nl

Onderwerp: aanpassing verordeningen i.v.m. wijziging wwv per 1 januari 2012

De raad besluit:

1. de verordeningen in het kader van WWB, loaw en loaz aan te passen in overeenstemming met de wetswijziging per 1 januari 2012;
2. hierbij rekening te houden met de bijzondere positie van gezinnen met 3 of meer meerderjarige gezinsleden;
3. de Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2012 aan te merken als de verordening bedoeld in artikel 8, lid 1 onder g WWB, die regels stelt voor het verstrekken van vergoedingen voor de kosten van maatschappelijke participatie van schoolgaande kinderen; en de volgende verordeningen vast te stellen:
4. Toeslagenverordening WWB 2012 gemeente Woerden
5. Maatregelenverordening WWB, loaw en loaz 2012 gemeente Woerden
6. Verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2012 gemeente Woerden
7. Verordening Langdurigheidstoelage 2012 gemeente Woerden

Inleiding:

Op 20 december heeft de Eerste Kamer het wetsvoorstel tot wijziging van WWB en samenvoeging van die wet met de WIJ aangenomen. Onderdeel van de wetswijziging vormt de invoering van gezinsbijstand, de daarmee samenhangende huishoudinkomenstoets en de beperking van categoriale verstrekkingen aan de doelgroep tot maximaal 110% van de toepasselijke bijstandsnorm. Vanwege de kritiek op met name de gezinsbijstand (onder meer van de VNG) en het op de valreep hiervoor ingediende alternatief door de G-4, was het tot het laatste moment onzeker of het wetsvoorstel op een meerderheid in de Eerste Kamer kon rekenen. Omdat de wetswijziging is ingegaan per 1 januari was er onvoldoende tijd om de aangepaste WWB-verordeningen, tijdig aan de raad voor te leggen.

Met dit voorstel worden u nieuwe versies voorgelegd van de toeslagenverordening, de maatregelenverordening en de verordening langdurigheidstoelage. Deze zijn in overeenstemming gebracht met de gewijzigde wet zonder af te wijken van de uitgangspunten die ten grondslag lagen aan de vorige versies. Getracht is te kiezen voor formuleringen die de eenvoud bevorderen.

Nieuw in de gewijzigde WWB is een verordeningplicht voor het verstrekken van (categoriale) bijzondere bijstand voor de kosten van maatschappelijke participatie van schoolgaande kinderen. Dit is een tijdelijke verordeningplicht. Omdat wij met de verordening Declaratieregeling al een regeling hebben die hetzelfde doel dient, is het niet nodig een volledig nieuwe regeling te formuleren.

Datum: 20 maart 2012

Het wetsvoorstel tot wijziging van de WWB houdt een aanscherping van het beleid in. Om te zorgen dat bijstand terecht komt bij wie dit echt nodig heeft, wordt zwaarder ingezet op de poortwachtfunctie en de handhaving. Uitgangspunt is het streng maar rechtvaardig uitvoeren van de wet.

De wetswijziging heeft niet alleen gevolgen voor de algemene bijstand (uitkering levensonderhoud) maar ook voor de inkomensondersteunende regelingen en daarmee ook voor huishoudens die geen bijstandsuitkering ontvangen, maar wel beroep doen op deze regelingen. Over deze gevolgen is een memo geschreven voor de portefeuillehouders van de IASZ voor behandeling in hun overleg van 16 maart 2012. Ter informatie is deze memo als bijlage bij dit voorstel gevoegd.

De nadelige financiële gevolgen van de wetswijziging voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen kunnen aanzienlijk zijn. Deze gevolgen kunnen deels worden verzacht. Enerzijds kan dit door de draagkrachtregels voor individuele bijzondere bijstand aan te passen zodat gezinnen met 3 of meer meerderjarige gezinsleden hiervoor vaker in aanmerking blijven komen. Dit is een bevoegdheid van het college. De portefeuillehouders van de IASZ hebben al laten weten in te stemmen met aangepaste beleidsregels hierover.

De overige opties om de nadelige financiële gevolgen van de wetswijziging voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen te verzachten zijn gelegen in het toeslagen- en verlagingenbeleid, de langdurigheidstoeslag en de Declaratieregeling:

- voor zover zij nog voor bijstand in aanmerking komen, kan het financiële nadeel beperkt worden verzacht binnen de toeslagenverordening door geen verdere verlaging van de uitkering toe te passen in verband met schaalvoordeel of woonsituatie;
- aan deze gezinnen kan een hogere langdurigheidstoeslag worden verstrekt;
- in de declaratieregeling kunnen we oude begrippen blijven toepassen zodat belanghebbenden materieel dezelfde rechten blijven behouden.

Deze opties zijn vervat in de voorliggende verordeningen.

Bevoegdheid:

Het vaststellen van verordeningen is een bevoegdheid van de gemeenteraad.

Beoogd effect:

Door het vaststellen van de voorgelegde verordeningen wordt voldaan aan een wettelijke verplichting (artikel 8 WWB). De verordeningen geven invulling aan de beleidsruimte van gemeenten bij de uitvoering van de wet en beogen een uniforme en doelmatige uitvoering.

Argumenten:

2.1 Gezinsbijstand en huishoudinkomenstoets levert voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen financiële nadelen op.

Vanwege de gezinsbijstand wordt aan samenwonende eerstegraads verwanten (ouder-kind) slechts één gezamenlijke uitkering verstrekt die ongeacht het aantal meerderjarige gezinsleden niet hoger is dan de norm die voorheen gold voor een echtpaar. Het financiële nadeel voor gezinnen die hierdoor getroffen worden kan aanzienlijk zijn. Zij kunnen dit voorkomen door het aanvaarden van betaald werk. De staatssecretaris zal nog komen met een uitwerking van de motie Sterk waarin is verzocht om een regeling binnen de bijzondere bijstand voor de onvermijdbare kosten van deze gezinnen. Onzeker is of deze regeling toepasbaar zal zijn voor alle getroffen gezinnen.

Ook zijn er gevolgen voor inwoners die geen bijstandsuitkering ontvangen maar die wel beroep doen op de inkomensondersteunende regelingen. Aangezien deze tot doel hebben om mensen met lage inkomens te compenseren voor noodzakelijke kosten (langdurigheidstoeslag) en hen in staat te stellen om mee te doen in de maatschappij (declaratieregeling), wordt voorgesteld om gebruik te maken van de mogelijkheden binnen de betreffende regelingen om de nadelige financiële gevolgen van de wetswijziging voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen enigermate te verzachten. Dit sluit aan bij het verzoek vanuit de raad om aandacht te besteden aan de stapeling van inkomenseffecten voor mensen met een minimuminkomen.

Datum: 20 maart 2012

2.2 Het verzachten van nadelige financiële gevolgen voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen leidt niet tot hogere uitgaven.

Het verzachten van nadelige financiële gevolgen voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen betekent in de sfeer van de Toeslagenverordening dat in een zeer beperkt aantal gevallen geen verlaging wordt toegepast en dat aan een klein aantal gezinnen een hogere langdurigheidstoeslag wordt toegekend. Er zijn dus hogere kosten dan in het geval dat we niet zouden verzachten. De kosten hiervan zijn echter geringer dan de 'besparing' die het gevolg is van het feit dat veel van de bedoelde gezinnen juist recht op uitkering verliezen.

3. Het is niet doelmatig om een extra regeling in het leven te roepen als dit niet noodzakelijk is.

Hoewel de WWB spreekt van een verordeningplicht ten aanzien van regels over het verlenen van categoriale bijzondere bijstand voor de kosten van maatschappelijke participatie van schoolgaande kinderen, blijkt uit informatie van zowel het ministerie als Stimulansz dat het de gemeenten vrij staat om hierin te voorzien door andere regelingen die al dan niet vallen onder de WWB. Het is daarom mogelijk om een bestaande regeling, in ons geval de Declaratieregeling, aan te merken als de verplichte verordening voor kinderp participatie. Deze regeling is bekend bij de doelgroep en ziet ook op de participatie van kinderen. Doordat het een regeling is die uitkeert op basis van werkelijke en aantoonbare kosten is de beperking tot huishoudens met een inkomen tot 110% van de bijstandsnorm niet van toepassing. Verder maakt de omstandigheid dat onze regeling niet is gebaseerd op de WWB, maar op artikel 108 van de gemeentewet, dat het gezinsbegrip van de gewijzigde wet niet toegepast hoeft te worden. Daardoor kunnen wij meer mensen bereiken.

4. Vereenvoudigde formulering dient de begrijpelijkheid en overzichtelijkheid

Bij de aanpassing van de toeslagenverordeningen is gepoogd deze zo veel mogelijk te vereenvoudigen. Daarom wordt van enkele mogelijkheden om de uitkering te verlagen geen gebruik meer gemaakt i.c. de verlaging voor 21- en 22-jarigen en de verlaging voor schoolverlaters. Omdat deze belanghebbenden vaak nog bij hun ouders wonen, vormen zij nog slechts een miniem aandeel in de bijstandspopulatie. Het argument (vóór verlaging) dat bijstandsuitkering voor 21- of 22-jarigen hoger wordt dan het toepasselijke wettelijk minimumjeugdloon is niet meer van toepassing. Bovendien zijn de werkelijke kosten van levensonderhoud voor deze groep niet lager dan die voor 23-jarigen. In de voorliggende verordening is gekozen voor een formulering waarbij niet langer per persoon of huishouden verhogingen worden gecombineerd met verlagingen. In plaats daarvan geldt nu voor verschillende situaties een verschillende verhoging of verlaging. Door de nieuwe formulering is bovendien een anti-cumulatiebepaling overbodig. Nu de wet zelf het recht op c.q. de bepaling van hoogte van de bijstand gecompliceerder heeft gemaakt, komt een vereenvoudiging van het toeslagenbeleid des te meer van pas.

5. Maatregelen wegens schending van nieuwe verplichtingen zijn vergelijkbaar met bestaand beleid

De bestaande maatregelenverordening is vastgesteld in 2010 en behoeft nauwelijks aanpassing. Leidend bij het opleggen van maatregelen wegens schending van de arbeidsverplichtingen is de indeling in de volgende categorieën gedragingen:

Categorie 1	Administratieve verplichting zoals inschrijving bij UWV
Categorie 2	Niet meewerken aan onderzoeken of opstellen plan.
Categorie 3	Niet actief zoeken naar werk, re-integratie belemmeren of niet meewerken in een traject.
Categorie 4	Werk weigeren of door eigen toedoen niet behouden, een traject frustreren zodat dit wordt beëindigd of weigeren te voldoen aan de inburgeringsplicht.

De verlagingen van de bijstand die gelden bij deze categorieën gedragingen zijn niet gewijzigd. Er zijn ook geen wijzigingen geformuleerd ten aanzien van maatregelen wegens schending van de inlichtingenplicht.

Datum: 20 maart 2012

In de voorliggende maatregelverordening is ervoor gekozen om bepalingen te schrappen voor zover de inhoud al bij wet was geregeld. Omwille van een logische opbouw zijn enkele artikelen hernoemd. Voor zover de gewijzigde wet nieuwe verplichtingen vermeldt, is, in geval van schending, voorzien in een maatregel die past in het bestaande beleid. Het onvoldoende inspanning verrichten door jongeren tot 27 jaar gedurende hun wachttijd van 4 weken (voordat zij een aanvraag kunnen indienen) is niet als aparte gedraging benoemd. Die gedraging wordt gesanctioneerd omdat het een schending is van de plicht tot arbeidsinschakeling (categorie 3 in bovenstaande tabel).

6. *Door wijziging van definities kunnen we met de Declaratieregeling dezelfde doelgroep blijven bedienen.*

In de voorliggende verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie zijn in artikel 1 de definities zo gewijzigd dat de doelgroep voor deze regeling ongewijzigd blijft ten opzichte van voorgaande jaren. Samenwonende eerstegraads verwanten worden dus niet tot één gezin gerekend. Inwoners met een laag inkomen die inwonen bij ouder(s) of kind(eren) kunnen zelfstandig beroep doen op de regeling.

7. *Grote gezinnen hebben hogere noodzakelijke kosten.*

De voorliggende verordening Langdurigheidstoeslag is vrijwel ongewijzigd ten opzichte van de vorige versie. Langdurigheidstoeslag is bedoeld om de reserves aan te vullen van mensen die al lange tijd van een laag inkomen leven waardoor zij geen geld meer hebben voor noodzakelijke grote uitgaven zoals vervanging van duurzame gebruiksgoederen of een nieuwe vloerbedekking. De hoogte van de langdurigheidstoeslag is altijd afgestemd geweest op de omvang van het huishouden zij het op grove wijze: er waren standaardbedragen voor een alleenstaande, een alleenstaande ouder en een (echt)paar. Het normbedrag voor een echtpaar wordt nu vervangen door dat voor een gezin.

Vanwege de invoering van gezinsbijstand en huishoudinkomenstoets hebben gezinnen met 3 of meer meerderjarigen meestal geen recht meer op langdurigheidstoeslag. Is dit recht er nog wel, dan staat vast dat het gaat om een gezin met een verhoudingsgewijs zeer laag inkomen. Aannemelijk is dat financiële reserves daar nog sterker onder druk staan. Daarom zijn extra normbedragen toegevoegd voor deze gezinnen. Achterliggende gedachte is tevens dat deze grotere huishoudens ook hogere kosten hebben bijvoorbeeld omdat een wasmachine harder slijt.

8. *De RAWB heeft positief geadviseerd*

De concepten van de maatregelenverordening, de toeslagenverordening en de verordening langdurigheidstoeslag zijn voorgelegd aan en besproken met de RAWB. Zij konden zich hierin vinden. Omdat nog werd gewacht op de reactie van het gemeenteloket van het ministerie van SZW ten aanzien van de mogelijkheden met de declaratieregeling, is die verordening niet formeel voorgelegd aan de RAWB. Tijdens mondeling overleg werd echter duidelijk dat de nu voorgestelde uitwerking hun instemming heeft.

Kanttekeningen:

2. *De wetsinterpretatie m.b.t. de Declaratieregeling is "op de grens".*

De gekozen constructie voor de Declaratieregeling leidt tot een uitvoering die waarschijnlijk niet door de staatssecretaris is bedoeld. Vandaar dat hierover navraag is gedaan bij Stimulansz en het gemeenteloket van het ministerie van SZW. De mogelijkheid waarvan in het voorstel gebruik is gemaakt berust op een wetsinterpretatie die zowel door de deskundige van Stimulansz als door de ambtenaar van het gemeenteloket als rechtmatig is beoordeeld.

Financiën:

De voorliggende verordeningen hebben geen begrotingsconsequenties.

@tekst-vos

MEMO

gevolgen wijziging WWB voor inkomensondersteuning

Inleiding

De wetswijziging WWB per 1 januari van dit jaar behelst onder meer dat voor alle categoriale inkomensondersteunende regelingen van de gemeente een inkomensgrens geldt van 110% van de toepasselijke bijstandsnorm (het sociaal minimum). Gemeenten die in hun categoriale regelingen een hogere inkomensgrens hanteren, moeten hun beleid aanpassen. Voor de IASZ-gemeenten betekent dit dat een aanpassing nodig is in het beleid voor Langdurigheidstoeslag. Onze Declaratieregeling kent weliswaar een inkomensgrens van 120%, maar omdat in die regeling kosten worden vergoed op basis van declaratie (met name genoemde kosten die aangetoond moeten kunnen worden) geldt dit niet als een categoriale regeling in de zin van de wet. De maximering tot 110% sociaal minimum is daarom niet van toepassing op de Declaratieregeling. Voor de categoriale bijzondere bijstand (chronisch zieken, gehandicapten en ouderen) en de collectieve zorgverzekering hanteren wij al een inkomensgrens van 110%.

Gemeenten die niet voldoen aan deze maatregel (maximering op 110% bijstandsnorm) moeten rekening houden met een aanwijzing door de minister. Deze aanwijzing kan vervolgens leiden tot een korting op het bijstandsbudget.

Noodzakelijke aanpassing beleid Langdurigheidstoeslag

In de verordening Langdurigheidstoeslag is geregeld dat onder een langdurig laag inkomen wordt verstaan een inkomen dat gedurende 36 maanden gemiddeld niet hoger was dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm. Dit is in overeenstemming met de gewijzigde wet. Omdat echter wordt gekeken naar het gemiddelde inkomen over 36 maanden, kan het inkomen ook enige tijd hoger zijn geweest, zolang dit maar wordt gecompenseerd door een periode met een lager inkomen. Omdat het inkomen ook aan het eind van de referteperiode hoger kan zijn dan 110%, is in een beleidsregel vastgelegd dat voor het inkomen op de peildatum (de einddatum van de referteperiode) een maximum geldt van 120% van de toepasselijke bijstandsnorm. Hiervoor is gekozen om mensen wier inkomen is gestegen niet meteen het recht op de regeling te ontnemen (demping armoedeval). Deze bepaling is nu echter niet meer toegestaan. Wij kunnen ons beleid in overeenstemming brengen met de huidige wetgeving door het inkomen op de peildatum te maximeren op 110% van de bijstandsnorm. Naar verwachting zullen daardoor overigens geen grote groepen belanghebbenden worden getroffen.

Gevolgen huishoudinkomenstoets

De meest ingrijpende maatregel van de wetswijziging is de invoering van gezinsbijstand en de huishoudinkomenstoets. Die houdt in dat meerderjarige eerstegraads verwanten (ouders en kinderen) op één adres tot één gezin worden gerekend en dat bijstand aan het hele gezin wordt verleend. Er wordt dus ook gekeken naar de inkomsten van al deze gezinsleden. Dit heeft met name (soms verstreckende) gevolgen voor cliënten met inwonende meerderjarige kinderen of inwonende ouders. Deze maatregel heeft ook gevolg voor de inkomensondersteunende regelingen bij gezinnen die geen bijstandsuitkering ontvangen. Bij de beoordeling van het recht op inkomensondersteuning wordt het inkomen (van alle gezinsleden) namelijk vergeleken met de toepasselijke bijstandsnorm. In het geval dat meerderjarige eerstegraads verwanten op hetzelfde adres bij elkaar wonen is dat de gezinsnorm. Voor dergelijke gezinnen is er dus beperkter recht op inkomensondersteuning.

Het is mogelijk om iets van de gevolgen van de huishoudinkomenstoets binnen enkele van onze inkomensondersteunende regelingen wel (enigszins) te beperken. In het vervolg van deze memo worden die toegelicht. Het doel is om vanuit de politiek een besluit te krijgen hoe hier mee om te gaan. Om zeker te zijn dat we hierbij binnen de grenzen van rechtmatigheid blijven opereren is navraag gedaan bij Stimulansz en het ministerie van SZW. Onderstaande is gebaseerd op informatie van deze twee instanties.

Categoriale regelingen

Hieronder vallen de categoriale bijzondere bijstand voor chronisch zieken, gehandicapten en ouderen, de collectieve zorgverzekering en de langdurigheidstoeslag. De inkomensgrens van maximaal 110% ligt vast. Gezinnen met een hoger inkomen hebben dus, ongeacht de omvang van het gezin en het aantal meerderjarige gezinsleden, geen recht. Aan gezinnen met 3 of meer meerderjarigen zal dus veel minder vaak een categoriale verstrekking worden gedaan.

Als er wel recht bestaat, is het mogelijk om te variëren in de hoogte van de uitkering naar gelang het aantal meerderjarig gezinsleden. Als hier voor wordt gekozen, ligt het voor de hand om dit te doen bij de langdurigheidstoeslag. Dat is nu immers één vast bedrag voor het hele gezin. De hoogte van de langdurigheidstoeslag kan voor gezinnen met 3 of meer meerderjarigen hoger worden vastgesteld. Dit zal in de verordening Langdurigheidstoeslag moeten worden vastgelegd. Bij besluitvorming hierover kan in overweging worden genomen dat door de huishoudtoets minder inwoners recht zullen hebben op langdurigheidstoeslag. De hogere bedragen voor grote gezinnen zullen slechts aan weinig gezinnen worden uitgekeerd. Per saldo zullen de uitgaven voor langdurigheidstoeslag dalen (behoudens uitbreiding van het bereik).

Bij de categoriale regelingen voor chronisch zieken, gehandicapten en ouderen wordt de hoogte van de bijdrage al gevarieerd doordat wij een (vast) bedrag geven per chronisch ziek, dan wel gehandicapt, dan wel ouder gezinslid. Voorbeeld: in een gezin zijn 4 gezinsleden en één daarvan is chronisch ziek. De categoriale uitkering gaat weliswaar naar het gezin, maar is bedoeld voor de extra kosten van één persoon.

Bij de collectieve zorgverzekering (het VGZ gemeentepakket) is iets bijzonders aan de hand. Behalve het aanbieden van de verzekering op zich geven wij een tegemoetkoming van € 15 per maand in de kosten van de premie voor de aanvullende verzekering. Omdat de tegemoetkoming voor alle betalende verzekerden wordt verstrekt, is verdere compensatie niet nodig. De bijdrage is met VGZ afgestemd en op de polisbladen opgenomen. Aangezien de aanmelding voor deze verzekering o.g.v de Zorgverzekeringswet moest gebeuren vóór 1 januari, is geen rekening gehouden met de huishoudinkomenstoets. Gezien de bepalingen omtrent het overgangsrecht ten aanzien van de 110%-normering zouden verzekerden die bij toepassing van de huishoudtoets boven de 110%-norm komen, vanaf 1 april 2012 geen recht meer hebben op deze voorziening. Het lijkt echter strijdig met het rechtzekerheidsbeginsel als wij hen op dat moment uit de collectieve verzekering zetten. Zij hebben geen vrije keuze om zich elders te verzekeren. Ook lijkt het intrekken van de tegemoetkoming strijdig met het rechtzekerheidsbeginsel. We moeten afwachten hoe het ministerie e.e.a. bekijkt. De staatssecretaris heeft n.a.v. vragen uit het parlement wel toegezegd dat er in het eerste jaar na de wetwijziging coulant zal worden beoordeeld op rechtmatigheid.

Individuele bijzondere bijstand

Hoewel we spreken over individuele bijzondere bijstand moet deze wel worden aangevraagd door en toegekend aan het gezin volgens de nieuwe definitie. Daarom moet ook het inkomen van alle meerderjarige leden in dat gezin in aanmerking worden genomen. De maximering op 110% is echter niet van toepassing. Daarom hoeven gezinnen die door toepassing van de huishoudinkomenstoets een te hoog inkomen hebben niet om die reden te worden uitgesloten. Als we echter de huidige draagkrachtregels handhaven, dan wordt het recht op bijzondere bijstand voor deze groep toch ernstig beperkt. Dat komt doordat we draagkracht berekenen over het inkomen voor zover dat meer bedraagt dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm. Doordat de bijstandsnorm voor deze gezinnen zo laag is, is de berekende draagkracht al gauw zo hoog dat er geen bijzondere bijstand kan worden verstrekt. Als we het recht op (individuele) bijzondere bijstand voor deze gezinnen deels in stand willen houden, dan kan dat door de draagkrachtregels voor deze gezinnen) aan te passen, i.c. door in deze situaties de draagkracht te berekenen over een kleiner deel van het gezinsinkomen. Het is ook mogelijk om de draagkracht afhankelijk te maken van het aantal meerderjarige gezinsleden. Een voorstel voor aangepaste beleidsregels voor draagkrachtberekening is als bijlage bij deze memo gevoegd. In deze beleidsregel is aansluiting gezocht met het voorstel dat de G-4 gemeenten hebben gedaan als alternatief voor de huishoudtoets. Hierdoor wordt de huishoudtoets verzacht maar niet geheel gecompenseerd.

Declaratieregeling

De principiële vraag voor de Declaratieregeling is of het nieuwe gezinsbegrip moet worden toegepast. Zowel vanuit het ministerie als door Stimulansz is aangegeven dat het gewijzigde gezinsbegrip niet overgenomen hoeft te worden. Het ministerie verwijst o.m. naar de verzamelbrief van 20 december 2011. Daarin staat: "Generieke gemeentelijke inkomensondersteuning die niet expliciet onder de WWB valt, kan op grond van artikel 108 Gemeentewet worden aangemerkt als gemeentelijke huishouding". We kunnen er dus voor kiezen om het gezinsbegrip zoals dat gold op 31 december 2011 te blijven toepassen. Materieel blijft de regeling dan gelijk aan de situatie in vorige jaren. De verordening zal wel moeten worden gewijzigd.

Alternatief is om het nieuwe gezinsbegrip wel over te nemen, maar de gevolgen te compenseren op dezelfde wijze als bij de individuele bijzondere bijstand. We hanteren voor deze bijzondere groep dan een hoger referentie-inkomen. Dit vergt geen ingrijpende wijziging van de regeling.

Maatschappelijke participatie kinderen

In de gewijzigde wet is de verplichting opgenomen om het bevorderen van de maatschappelijke participatie van schoolgaande kinderen bij verordening te regelen. Gemeenten zijn verder vrij in de wijze waarop zij de regeling vormgeven. Aangezien wij al een verordening hebben die dat doel dient, namelijk de verordening Declaratieregeling, is het niet nodig een nieuwe verordening op te stellen. Volgens het ministerie is het gezien de wettelijke verplichting wel nodig om in de bestaande verordening een verwijzing op te nemen naar het betreffende wetsartikel in de WWB. Stimulansz en VNG stellen zich op het standpunt dat het beter is om met het oog op de bestuurlijke verhoudingen helemaal geen verordening te maken in het kader van deze categoriale bijzondere bijstand. Gezien de beperkte moeite die het kost om een "veilige" positie te kiezen, ligt het voor de hand om de korte verwijzing op te nemen zoals door het ministerie aangegeven.

Gevraagde besluiten

Van de portefeuillehouders wordt gevraagd een standpunt in te nemen ten aanzien van de volgende opties. Het al dan niet:

- vaststellen van extra normbedragen Langdurigheidstoelage voor gezinnen met 3 of meer meerderjarige gezinsleden zodat zij een hogere toeslag krijgen dan een echtpaar.
 - aanpassen van de draagkrachtregels voor individuele bijzondere bijstand conform bijgevoegd voorstel zodat gezinnen met 3 of meer meerderjarige gezinsleden hiervoor vaker in aanmerking blijven komen.
 - toepassen van het oude gezinsbegrip in de declaratieregeling zodat belanghebbende materiaal dezelfde rechten behouden als vorige jaren
- OF
- bij toepassing van het nieuwe gezinsbegrip op de declaratieregeling, hogere referentie-inkomens te hanteren voor gezinnen met 3 of meer meerderjarige gezinsleden.

Agendapunt:

Onderwerp: Toeslagenverordening WWB 2012 gemeente Woerden

De raad van de gemeente Woerden;

gelezen het voorstel d.d. 20 maart 2012 van:

- burgemeester en wethouders;

gelet op artikel 8, lid 1, onderdeel c en artikel 30 van de Wet werk en bijstand;

b e s l u i t:

vast te stellen de:

Toeslagenverordening WWB 2012 gemeente Woerden

Artikel 1 - Begripsbepalingen

- 1 Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand en de Algemene wet bestuursrecht en de Gemeentewet.
- 2 In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. de wet: de Wet werk en bijstand
 - b. het college: het college van burgemeester en wethouders
 - c. gezinsnorm: de norm als bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de wet;
 - d. woning: een woning bedoeld als in artikel 1, onderdeel j, Wet op de huurtoeslag, alsmede een woonwagen of woonschip, als bedoeld in artikel 3, zesde lid, Wet werk en bijstand.
 - e. woonkosten:
 - i) indien een huurwoning wordt bewoond, de per maand geldende huurprijs, bedoeld in artikel 1, onderdeel d, van de Wet op de huurtoeslag;
 - ii) indien een eigen woning wordt bewoond, de tot een bedrag per maand omgerekende som van de verschuldigde hypotheekrente en de in verband met het in eigendom hebben van de woning te betalen zakelijke lasten en een naar omstandigheden vast te stellen bedrag voor onderhoud.

Artikel 2 - Doelgroep

Deze verordening is uitsluitend van toepassing op belanghebbenden van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar. In geval van een gezin gelden de bepalingen van deze verordening uitsluitend indien alle gezinsleden jonger dan 65 jaar zijn en ten minste twee gezinsleden 21 jaar of ouder.

Artikel 3 - Toeslag alleenstaande en alleenstaande ouder

- 1 De toeslag als bedoeld in artikel 25 van de wet bedraagt:
 - a 20% van de gezinsnorm voor een belanghebbende in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft;
 - b 10% van de gezinsnorm voor een belanghebbende die de noodzakelijke kosten van het bestaan kan delen doordat hij met één of meer anderen zijn hoofdverblijf in dezelfde woning heeft.

- 2 Voor de toepassing van dit artikel kunnen de noodzakelijke kosten van het bestaan in ieder geval in het geheel niet worden gedeeld met een inwonend kind dat onder toepassing van artikel 4 lid 2 en lid 5 van de wet niet tot het gezin wordt gerekend.
- 3 In afwijking van het eerste lid wordt geen toeslag verleend aan de belanghebbende die een woning bewoont waaraan voor de belanghebbende geen woonkosten verbonden zijn.
- 4 In afwijking van het eerste lid bedraagt de toeslag 10% van de gehuwdenorm indien geen woning bewoond wordt.

Artikel 4 - Verlaging gezin

- 1 De verlaging als bedoeld in artikel 26 van de wet bedraagt 10 % van de gezinsnorm voor het gezin dat de noodzakelijke kosten van het bestaan kan delen doordat het met één of meer anderen, die niet tot het gezin gerekend worden, zijn hoofdverblijf in dezelfde woning heeft.
- 2 Voor de toepassing van het eerste lid kunnen de noodzakelijke kosten van het bestaan in ieder geval in het geheel niet worden gedeeld met een inwonend kind dat onder toepassing van artikel 4 lid 2 en lid 5 van de wet niet tot het gezin wordt gerekend.
- 3 De norm wordt verlaagd met 20% van de gezinsnorm als het gezin een woning bewoont waaraan voor de belanghebbenden geen woonkosten verbonden zijn. Het eerste lid blijft in dat geval buiten toepassing.
- 4 De norm wordt verlaagd met 10 % van de gezinsnorm als het gezin geen woning bewoont.
- 5 In afwijking van het eerste tot en met vierde lid wordt de uitkering niet verlaagd indien het gezin bestaat uit drie of meer meerderjarige gezinsleden.

Artikel 5 - Bijzondere situaties

- 1 In situaties, de uitvoering van deze verordening betreffende, waarin deze verordening niet voorziet beslist het college.
- 2 Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen van deze verordening, indien toepassing van de verordening leidt tot onbillijkheden van overwegende aard.

Artikel 6 - Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking de dag na publicatie en werkt terug tot 1 januari 2012.
2. De Toeslagenverordeningen Wet werk en bijstand 2007 gemeente Woerden en de Toeslagenverordeningen Wet investeren in jongeren gemeente Woerden worden gelijktijdig ingetrokken.

Artikel 7 - Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als Toeslagenverordening Wet werk en bijstand 2012.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Woerden in zijn openbare vergadering, gehouden op 26 april 2012.

De griffier

De voorzitter

E.M. Geldorp

mr. H.W. Schmidt

Algemene toelichting

De WWB kent voor de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan een systeem van basisnormen, toeslagen en verlagingen. De normen zijn geregeld in paragraaf 2 WWB. Paragraaf 3 WWB voorziet in toeslagen en verlagingen. Deze drie onderdelen samen (normen, toeslagen en verlagingen) leveren de bijstandsnorm op. Het gaat dan om de bijstandsnorm voor personen van 21 tot en met 64 jaar die niet in een inrichting verblijven.

De WWB kent verschillende normen voor alleenstaanden, alleenstaande ouders en gezinnen. Alleenstaanden en alleenstaande ouders komen in aanmerking voor een toeslag indien zij hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de norm voorziet, als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander. De woonsituatie is hierbij van doorslaggevende betekenis. De hoogte van de toeslag, welke wordt aangegeven in de toeslagenverordening, bedraagt maximaal 20 procent van het netto minimumloon en moet aansluiten bij het niveau van de noodzakelijke bestaanskosten.

Het systeem van toeslagen en verlagingen is bedoeld om ten aanzien van de hoogte van de bijstandsuitkering rekening te kunnen houden met verschillen in de kosten van het bestaan. De WWB beperkt deze mogelijkheid tot de volgende situatie:

- het kunnen delen van kosten met een ander die in dezelfde woning woont;
- de afwezigheid van woonkosten of de omstandigheid dat iemand geen woning bewoont;
- de recente beëindiging van deelname aan onderwijs of beroepsopleiding;
- voor alleenstaanden: een leeftijd onder 23 jaar.

In deze verordening wordt van de laatste twee mogelijkheden geen gebruik gemaakt. Reden hiervoor is gelegen in het feit dat het thans om nog een zeer klein aantal belanghebbenden gaat. Het gaat om jonge mensen die vaak nog bij hun ouders wonen. In dat geval hebben zij geen zelfstandig recht op een uitkering. Voor zover er recht op bijstand bestaat, dient deze te voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Er is geen reden om aan te nemen dat er lagere bestaanskosten zijn vanwege een recente opleiding of een lagere leeftijd. Bovendien heeft jurisprudentie de mogelijkheid tot verlaging voor schoolverlaters ingeperkt. De lagere bijstandsnorm voor 21- en 22-jarigen was ook bedoeld om ervoor te zorgen dat de bijstand niet meer zou bedragen dan het wettelijk minimumloon voor die leeftijd. Tegenwoordig is de maximale bijstandsnorm voor een alleenstaande lager dan het wettelijk minimumloon voor een 21- of 22-jarige. Tenslotte is al in de wet geregeld dat voor belanghebbenden jonger dan 27 jaar een meer activerend regime heerst, bijvoorbeeld doordat zij een wachttijd hebben van vier weken en zij geen aanspraak hebben op de vrijlating van inkomsten.

In deze verordening worden de mogelijkheden van verhoging en verlaging bij alleenstaanden en alleenstaande ouders niet gelijktijdig toegepast. Gekozen is voor een formulering waarbij voor verschillende situaties verschillende toeslagen worden vastgesteld. Verlaging vindt alleen plaats op de norm voor een gezin. Het systeem wint hiermee aan eenvoud. Anti-cumulatiebepalingen zijn hierdoor overbodig.

Uit oogpunt van uitvoerbaarheid is in deze verordening gekozen voor een forfaitaire systematiek waarbij de verlagingen en toeslagen zijn geformuleerd als een percentage van de gezinsnorm. Het college is bevoegd om de algemene bijstand (de bijstandsnorm na aftrek van eventuele inkomsten) in afwijking van deze verordening hoger of lager vast te stellen indien de individuele omstandigheden van de belanghebbende daartoe aanleiding geven.

Artikelsgewijze toelichting**Artikel 1 - Begripsbepalingen****Lid 1.**

Er is voor gekozen om begrippen die al zijn omschreven in de WWB, Awb of de Gemeentewet niet afzonderlijk te definiëren in deze verordening. Dit voorkomt dat in geval van wijziging van betreffende definities in de betreffende wetten ook de Verordening moet worden gewijzigd.

Lid 2. onderdeel d: woning

Het begrip 'woning' is in artikel 1 van deze verordening gedefinieerd omdat de tekst van de WWB nergens een omschrijving geeft van dit begrip. Wel vermeldt artikel 3 lid 6 WWB dat in de WWB en de daarop berustende bepalingen onder een woning mede een woonwagen of een woonschip verstaan moet worden. Voorts volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van de WWB dat voor de invulling van het begrip woning kan worden aangesloten bij de Wet op de huurtoeslag. Daarom is in deze verordening bepaald dat onder 'woning' wordt verstaan: een woning zoals bedoeld in artikel 1 onderdeel j Wet op de huurtoeslag, alsmede een woonwagen of woonschip, zoals bedoeld in artikel 3 lid 6 WWB.

Lid 2. onderdeel e: woonkosten

Het begrip 'woonkosten' is nader gedefinieerd, omdat dit van belang is voor de toepassing van artikel 5 van deze verordening (verlaging woonsituatie). Aangesloten is bij de begripsomschrijving die voorheen onder de vigeur van de Algemene Bijstandswet in het Besluit landelijke normering (tot 1996) was opgenomen. Volgens de CRvB volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Abw dat het begrip woonkosten ten tijde van de Abw (nog steeds) moest worden uitgelegd conform de bepalingen van het tot 1 januari 1996 geldende Bijstandsbesluit landelijke normering. Aangenomen moet worden dat deze rechtspraak ook onder de WWB nog van betekenis is. Bij "het in eigendom hebben van de woning te betalen zakelijke lasten" kan worden gedacht aan het rioolrecht, het eigenaarsdeel van de onroerende zaakbelasting, de opstalverzekering, het eigenaarsdeel van de waterschapslasten en de erfpachtcanon.

Artikel 2 - Doelgroep

De werking van de verordening is beperkt tot belanghebbenden in de leeftijdscategorie van 21 tot 65 jaar. Vanwege de lagere jongerennorm is ervoor gekozen geen verdere verlaging toe te passen bij belanghebbenden van 18 tot 21 jaar.

In het geval van een gezin is ervoor gekozen om deze verordening uitsluitend toe te passen indien alle gezinsleden jonger zijn dan 65 jaar en ten minste twee gezinsleden 21 jaar of ouder zijn. Hier is aansluiting gezocht bij de gezinsnormen zoals neergelegd in artikel 21 WWB. Ten aanzien van een gezin waarvan ten minste twee gezinsleden 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar zijn, geldt immers de gezinsnorm zoals neergelegd in artikel 21 lid 1 WWB. Voor gezinnen die bestaan uit twee meerderjarige personen waarvan één of beide 18, 19 of 20 jaar zijn en gezinnen die bestaan uit drie meerderjarige personen, waarvan twee personen 18, 19 of 20 jaar zijn, gelden lagere bijstandsnormen zoals opgenomen in artikel 21 lid 2 WWB. Ten aanzien van deze gezinnen is deze verordening niet van toepassing.

Artikel 3 - Toeslag alleenstaande en alleenstaande ouder**Lid 1**

De hoogte van 20% van het netto minimumloon als hoogte van de toeslag voor de alleenstaande of alleenstaande ouder in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf volgt uit artikel 30 lid 2 onder a WWB. Ingeval de noodzakelijke kosten van het bestaan (bijvoorbeeld huur en stookkosten) gedeeld kunnen worden met medebewoners, is er reden om de bijstand lager vast te stellen. Daarbij is de mate waarin de kosten ook daadwerkelijk gedeeld worden niet van belang. Dat is een verantwoordelijkheid van belanghebbende zelf.

Zolang er geen sprake is van een gezamenlijke huishouding moet er echter van worden uitgegaan dat niet alle kosten gedeeld kunnen worden. Een toeslag blijft op zijn plaats. In de verordening is daarom gekozen voor een toeslag van 10% van de gezinsnorm in het geval dat kosten kunnen worden gedeeld met één of meer medebewoners.

Lid 2

Hier wordt geregeld dat kinderen die ingevolge artikel 4 lid 2 en 5 van de wet niet tot het gezin behoren (omdat deze studeren of zorg ontvangen) ook niet wordt gerekend tot de personen waarmee

kosten gedeeld kunnen worden. Dit is o.a. gebaseerd op de jurisprudentie dat een inkomen enkel uit studiefinanciering onvoldoende geacht wordt om te veronderstellen dat het inwonende kind een bijdrage kan leveren in de woonlasten (CRvB 17-04-2007, nr. 06/965 WWB).

Lid 3 en 4

De bepaling om geen of een lagere toeslag te verlenen op grond van de woonsituatie is gebaseerd op artikel 27 WWB. In geval van het ontbreken van woonkosten is het resultaat dat de uitkering wordt verlaagd met 20% van de gezinsnorm. Dit bedrag is min of meer in overeenstemming met de minimale normhuur. Als geen woning wordt bewoond, is de verlaging 10% van de gezinsnorm. Deze bepaling ziet op de situatie van dak- en thuislozen die weliswaar geen woonkosten hebben, maar wel kosten in verband met hun verblijf in opvanglocaties.

Artikel 4 - Verlaging gezin

Lid 1 t/m 4

De verlaging van de gezinsnorm vanwege het kunnen delen van kosten of vanwege de woonsituatie is overeenkomstig de bepalingen ten aanzien van de toeslagen voor alleenstaanden en alleenstaande ouders.

Lid 5

Indien drie of meer meerderjarigen tot het gezin worden gerekend, is sprake van een relatief zeer lage bijstandsnorm. Om die reden wordt afgezien van de mogelijkheden om deze te verlagen.

Artikel 5 - Bijzondere situaties

In dit artikel is een hardheidsclausule opgenomen voor situaties waarin de verordening niet voorziet of onverkorte toepassing ervan onredelijke gevolgen zou hebben.

Artikel 6 - Inwerkingtreding

De verordening treedt onmiddellijk in werking nadat deze is vastgesteld. De terugwerkende kracht is gebaseerd op de ingangsdatum van de wijziging van de WWB en samenvoeging van die wet met de WIJ.

Agendapunt:

Onderwerp: Maatregelenverordening WWB, loaw en loaz 2012 gemeente Woerden

De raad van de gemeente Woerden;

gelezen het voorstel d.d. 20 maart 2012 van:

- burgemeester en wethouders;

gelet op:

- artikel 147, eerste lid en artikel 108, tweede lid Gemeentewet;
- artikel 8, lid 1, onderdeel b, en artikel 18 van de Wet Werk en Bijstand, en
- artikel 35, eerste lid, onderdeel b en artikel 20, tweede lid IOAW;
- artikel 35, eerste lid, onderdeel b en artikel 20, tweede lid IOAZ;

b e s l u i t:

vast te stellen de

Maatregelenverordening WWB, IOAW, IOAZ 2012 gemeente Woerden

Hoofdstuk 1 - Algemene bepalingen

Artikel 1 - Begripsomschrijvingen

1. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven in deze verordening en de toelichting, hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB) de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ), de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de Gemeentewet.
2. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. Het college: het college van burgemeester en wethouders van Woerden
 - b. Uitkering: de algemene en bijzondere bijstand op grond van de WWB alsmede een uitkering op grond van de loaw en loaz.
 - c. Uitkeringsnorm: de toepasselijke bijstandsnorm als bedoeld in artikel 5, onderdeel c WWB of de uitkeringsgrondslag als bedoeld in de artikel 5 IOAW/IOAZ.
 - d. Maatregel: het verlagen van de uitkering alsmede het blijvend of tijdelijk (gedeeltelijk) weigeren van een uitkering op basis van artikel 18 WWB of artikel 20 IOAW/IOAZ.
 - e. Benadelingsbedrag:
 - I. De uitkering die te veel of ten onrechte is verstrekt als gevolg van het schenden van de inlichtingenplicht; en
 - II. De uitkering waarop over een langere periode of tot een hoger bedrag een beroep is gedaan ten gevolge van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.

Artikel 2 - Het besluit tot opleggen van een maatregel

In het besluit tot opleggen van een maatregel worden in ieder geval vermeld: de reden van de maatregel, de datum van aanvang van de maatregel, de duur van de maatregel, het percentage waarmee de uitkering wordt verlaagd of geweigerd, het bedrag waarmee de uitkering wordt verlaagd of geweigerd en, indien van toepassing, de reden om af te wijken van een standaardmaatregel.

Artikel 3 - Afzien van het opleggen van een maatregel

1. Het college ziet af van het opleggen van een maatregel indien:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
 - b. de gedraging meer dan één jaar voor constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden tenzij die gedraging een schending van de inlichtingenplicht inhoudt en als gevolg van die gedraging ten onrechte of te veel uitkering is verstrekt; of
 - c. de gedraging, die een schending van de inlichtingenplicht inhoudt langer dan vijf jaar geleden heeft plaatsgevonden.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn.
3. Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt de belanghebbende daarvan schriftelijk in kennis gesteld.

Artikel 4 - Ingangsdatum en tijdvak

1. De maatregel wordt toegepast met ingang van de eerste dag van de kalendermaand volgend op de datum waarop het besluit tot maatregel aan de belanghebbende is kenbaar gemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende uitkeringsnorm.
2. In afwijking van het eerste lid kan de maatregel worden toegepast met ingang van een eerdere datum voor zover uitbetaling van de uitkering over die periode nog niet heeft plaatsgevonden.
3. Als een maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht waardoor de uitkering ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend niet kan worden toegepast overeenkomstig het eerste of tweede lid, dan kan deze worden toegepast op de uitkering over de periode waarop de gedraging betrekking had dan wel de uitkering over de periode waarin de gedraging plaatsvond.

Artikel 5 - Berekeningsgrondslag

1. De verlaging wordt berekend over de uitkeringsnorm.
2. In afwijking van het eerste lid wordt, indien van toepassing, de verlaging toegepast op
 - a. de uitkeringsnorm vermeerderd met de op grond van artikel 12 WWB verleende de bijzondere bijstand; of
 - b. de verleende bijzondere bijstand indien de verwijtbare gedraging van belanghebbende, in relatie met zijn recht op bijzondere bijstand daartoe aanleiding geeft.

Artikel 6 - Samenloop en recidive

1. Indien sprake is een gedraging die schending oplevert van meerdere in deze verordening genoemde verplichtingen, dan wordt de zwaarste maatregel toegepast.
2. Indien sprake is van meerdere gedragingen die schending opleveren van één of meerdere in deze verordening genoemde verplichtingen, dan worden de verlagingen die gelden voor de verschillende gedragingen bij elkaar opgeteld tot een maximum van 100% van de uitkeringsnorm.
3. De duur van de maatregel wordt verdubbeld indien belanghebbende zich schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging binnen 12 maanden na bekendmaking van een besluit waarmee een maatregel is opgelegd.
4. Voor de toepassing van het derde lid wordt met een besluit waarmee een maatregel is opgelegd gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen als bedoeld in artikel 3 lid 2 van deze verordening.

Hoofdstuk 2 - Niet nakomen van de verplichtingen met betrekking tot arbeidsinschakeling**Artikel 7 - Indeling in categorieën**

De gedragingen van belanghebbenden, waardoor de verplichtingen op grond van de artikelen 9, 9a of 55 van de WWB, artikelen 37 of 38 van de IOAW/IOAZ, de verplichtingen op grond van artikel 30c, tweede en derde lid wet SUWI, de verplichtingen tot medewerking op grond van artikel 25, 23 en 31

van de *Wet inburgering (Wi)* niet of onvoldoende zijn nagekomen of blijkt is gegeven van onvoldoende besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan als bedoeld in artikel 18, lid 2 WWB, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. *Eerste categorie:*
Het zich niet tijdig laten registreren als werkzoekende bij het UWV WERKbedrijf of het niet tijdig verlengen van deze registratie.
2. *Tweede categorie:*
 - a. Het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling of aan een inburgeringsonderzoek.
 - b. Het niet of in onvoldoende mate meewerken aan het opstellen en evalueren van een plan van aanpak zoals bedoeld in artikel 44a WWB.
3. *Derde categorie:*
 - a. het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen;
 - b. het door houding of gedrag belemmeren van de arbeidsinschakeling;
 - c. het niet of in onvoldoende mate meewerken aan het uitvoeren van een plan van aanpak zoals bedoeld in artikel 44a WWB.
 - d. het niet of in onvoldoende mate gebruikmaken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling, re-integratie, inburgering of participatie, voor zover dit *niet* heeft geleid tot het geen doorgang vinden of tot het voortijdig beëindigen van die voorziening.
 - e. het door houding en gedrag ondubbelzinnig laten blijken de verplichtingen zoals bedoeld in artikel 9 lid 1 onder b WWB, respectievelijk artikel 37 lid 1 onder e IOAW/IOAZ niet te willen nakomen, wat heeft geleid tot het intrekken van de ontheffing van de arbeidsplicht voor een alleenstaande ouder zoals bedoeld in artikel 9a lid 1 WWB, respectievelijk artikel 38 lid 1 IOAW/IOAZ.
 - f. het niet of in onvoldoende mate verrichten van een door het college opgedragen tegenprestatie zoals bedoeld in artikel 9 lid 1 onder c WWB of artikel 37 lid 1 onder f IOAW/IOAZ.
4. *Vierde categorie:*
 - a. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - c. het niet of in onvoldoende mate gebruikmaken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling, re-integratie, inburgering of participatie, voor zover dit heeft geleid tot het geen doorgang vinden of tot het voortijdig beëindigen van die voorziening;
 - d. het weigeren te voldoen aan de inburgeringsplicht.

Artikel 8 - De hoogte en duur van de maatregel

De verlaging wordt onverminderd artikel 2 van deze verordening vastgesteld op:

- a. vijf procent van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de eerste categorie;
- b. twintig procent van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de tweede categorie;
- c. veertig procent van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de derde categorie;
- d. honderd procent van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de vierde categorie.

Hoofdstuk 3 - Niet of onvoldoende nakomen van de inlichtingenplicht

Artikel 9 - Te laat verstrekken van gegevens

1. Indien een belanghebbende de inlichtingenplicht als bedoeld in artikel 17 WWB respectievelijk artikel 13 IOAW/IOAZ niet is nagekomen door informatie die van belang is voor de verlening of

voortzetting van de uitkering niet binnen de door het college daartoe gestelde termijn te verstrekken, maar wel binnen de hersteltermijn, als bedoeld in artikel 54, lid 2 WWB, respectievelijk artikel 13 IOAW/IOAZ, wordt onverminderd artikel 2 van deze verordening een verlaging toegepast met 5% van de uitkeringsnorm gedurende een maand.

2. Van het opleggen van een maatregel als bedoeld in het eerste lid kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting plaatsvindt binnen een periode van twee jaar, te rekenen vanaf de datum waarop eerder een belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 10 - Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen zonder gevolgen voor de uitkering

1. Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht als bedoeld in artikel 17 WWB respectievelijk artikel 13 IOAW/IOAZ niet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van uitkering, wordt onverminderd artikel 2 van deze verordening een verlaging toegepast met 5% van de uitkeringsnorm gedurende een maand.
2. Van het opleggen van een maatregel als bedoeld in het eerste lid kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting plaatsvindt binnen een periode van twee jaar, te rekenen vanaf de datum waarop eerder een belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 11 - Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen met gevolgen voor de uitkering

1. Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht als bedoeld in artikel 17 WWB respectievelijk artikel 13 IOAW/IOAZ heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van uitkering, wordt de maatregel afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.
2. De maatregel wordt onverminderd artikel 2 vastgesteld op:
 - a. 10% van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij een benadelingsbedrag tot € 1.000,--;
 - b. 20% van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij een benadelingsbedrag vanaf € 1.000,-- tot en € 2.000,--;
 - c. 40% van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij een benadelingsbedrag vanaf € 2.000,-- tot en met € 4.000,--;
 - d. 100% van de uitkeringsnorm gedurende een maand bij een benadelingsbedrag groter dan € 4.000,--.

Hoofdstuk 4 - Overige gedragingen die leiden tot een maatregel

Artikel 12 - Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Gedragingen van de belanghebbende die niet vallen onder de artikelen in hoofdstuk 2 of 3 van deze verordening, maar ook aangemerkt kunnen worden als tekortschietend besef van verantwoordelijkheid, leiden tot een maatregel.
2. Het college bepaalt de hoogte en de duur van de maatregel op individuele basis en houdt daarbij in ieder geval rekening met de hoogte van het benadelingsbedrag.

Artikel 13 - Zeer ernstige misdragingen

1. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt tegenover het college of zijn ambtenaren, onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de wet, wordt onverminderd artikel 2 een maatregel opgelegd van minimaal 25% van de uitkeringsnorm gedurende een maand.
2. Van het opleggen van de maatregel bedoeld in het eerste lid kan, indien sprake is van verbaal geweld, worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, tenzij het verbale geweld plaatsvindt binnen een periode van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder een schriftelijke waarschuwing in verband met ernstige gedragingen is gegeven.

Hoofdstuk 5 - Slotbepalingen**Artikel 14 - Nadere verplichtingen**

Indien een belanghebbende een verplichting als bedoeld in artikel 55 van de WWB niet of in voldoende mate nakomt, wordt een verlaging toegepast van 20% van de uitkeringsnorm gedurende een maand.

Artikel 15 - Uitvoering

1. De uitvoering van deze verordening berust bij het college.
2. Met betrekking tot de uitvoering van deze verordening stelt het college beleidsregels vast

Artikel 16 - Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op de datum van bekendmaking in het gemeenteblad en werkt terug tot 1 januari 2012.
2. De Maatregelenverordening WWB, IOAW, IOAZ gemeente Woerden 2010 wordt ingetrokken op de datum waarop deze verordening in werking treedt.

Artikel 17 - Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als Maatregelenverordening WWB, IOAW, IOAZ gemeente Woerden 2012.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Woerden in zijn openbare vergadering, gehouden op 26 april 2012.

De griffier

De voorzitter

E.M. Geldorp

mr. H.W. Schmidt

Algemene toelichting

Rechten en plichten in de WWB

De gemeenteraad heeft in de WWB een verantwoordelijkheid met betrekking tot de invulling van de rechten en plichten van bijstandsgerechtigden. Mede gelet op de rechtszekerheid van een bijstandsgerechtigde moet de gemeenteraad het eigen gemeentelijk beleid vastleggen in een verordening.

Rechten en plichten zijn twee kanten van één medaille. Het recht op algemene bijstand is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk te worden van de uitkering.

Artikel 18 lid 1 WWB spreekt over het afstemmen van de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. In deze bepaling wordt benadrukt dat het vaststellen van de hoogte van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen voor bijstandsgerechtigden maatwerk is. Daarbij moet recht worden gedaan aan de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van bijstandsgerechtigden. Artikel 18 lid 2 WWB legt een directe koppeling tussen de rechten en verplichtingen van uitkeringsgerechtigden: het recht op een uitkering is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk te worden van de uitkering. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke uitkeringsnorm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de verplichtingen worden nagekomen.

Wanneer het college tot het oordeel komt dat een bijstandsgerechtigde zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate nakomt, verlaagt het de uitkering. Er is dus geen sprake van een bevoegdheid, maar van een verplichting. Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, ziet het college af van een dergelijke verlaging. Het college moet niettemin bij de vaststelling van de verlaging rekening houden met de persoonlijke omstandigheden en de individueel vastgestelde verplichtingen. Het college

kan dan ook van een verlaging afzien indien het college daartoe zeer dringende reden aanwezig acht. Is afgezien van een verlaging wegens het ontbreken van elke vorm van verwijtbaarheid, dan is het niet mogelijk om bij toepassing van bepalingen ten aanzien van recidive deze gedraging mee te tellen. Is vanwege de afstemming op grond van artikel 18 lid 1 WWB van een verlaging afgezien dan is daarin geen reden gelegen om de betreffende gedraging buiten beschouwing te laten in geval van recidive.

Wordt een verlaging voor een langere duur dan drie maanden opgelegd, dan zal het college de verlaging aan een herbeoordeling moeten onderwerpen. Dat volgt uit artikel 18 lid 3 WWB. Bij een dergelijke herbeoordeling hoeft niet opnieuw een besluit te worden genomen, waarbij alle feiten en omstandigheden opnieuw tegen het licht worden gehouden. Het heeft slechts als doel vast te stellen of belanghebbende tussentijds (binnen de periode waarover de verlaging zich uitstrekt) blijf heeft gegeven van een zodanige gedragsverandering of dat sprake is van een zodanige wijziging van omstandigheden, dat aanleiding bestaat de eerder opgelegde verlaging in zwaarte of duur bij te stellen (zie CRvB 19-04-2011, nr. 10/4882 WWB).

Een verlaging krachtens de afstemmingsverordening moet niet gezien worden als een strafrechtelijke sanctie. Indien een betreffende gedraging ook een strafbaar feit oplevert, kan belanghebbende hier strafrechtelijk voor vervolgd worden. Ondanks het feit dat de verlaging geen strafrechtelijke sanctie is, kunnen de verlaging en de strafvervolgning niet naast elkaar bestaan als sprake is van hetzelfde rechtsfeit (bijvoorbeeld inlichtingenfraude). Het beginsel van 'ne bis in idem' staat daaraan in de weg.

Afstemmen in de IOAW en de IOAZ

Sinds 1 juli 2010 heeft het college de mogelijkheid een IOAW of IOAZ uitkering te verlagen of te weigeren indien een belanghebbende de aan het recht op uitkering verbonden verplichtingen niet of onvoldoende nakomt (artikel 20 IOAW en artikel 20 IOAZ). De verlaging van de uitkering is in de plaats gekomen van het daarvoor bestaande boeten- en maatregelenregime. Het gemeentelijk beleid ten aanzien van verlaging van de IOAW/IOAZ wordt vastgelegd in een verordening (artikel 35 lid 1 onderdeel b IOAW en artikel 35 lid 1 onderdeel b IOAZ).

Het verlagen van de inkomensvoorziening vanwege het niet of onvoldoende nakomen van verplichtingen wordt ook wel aangeduid als het opleggen van een maatregel. In deze verordening

wordt de term maatregel gebruikt om het onderscheid aan te geven ten opzichte van het afstemmen van de uitkering op grond van de gezinssituatie of uitzonderlijke omstandigheden.

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1 - Algemene bepalingen

Artikel 1 - Begripsomschrijvingen

Dit artikel bevat enkele begripsomschrijvingen. Er is voor gekozen om begrippen die al zijn omschreven in de Wet werk en bijstand (WWB) of de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet afzonderlijk te definiëren in deze verordening. Dit voorkomt dat in geval van wijziging van betreffende begrippen in de WWB en de Awb ook deze verordening moet worden gewijzigd.

Artikel 2 - Het besluit tot opleggen van een maatregel

Het verlagen van een uitkering op grond van deze verordening vindt plaats door middel van een besluit. Tegen dit besluit kan een belanghebbende bezwaar en beroep indienen. In artikel 2 van deze verordening is aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld. Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Awb en dan met name uit het motiveringsvereiste. Het motiveringsvereiste houdt onder andere in dat een besluit kenbaar is en van een deugdelijke motivering is voorzien.

Artikel 3 - Afzien van het opleggen van een maatregel

Lid 1

Het afzien van het verlagen van de uitkering 'indien elke vorm van verwijtbaarheid' ontbreekt, is geregeld in artikel 18 lid 2 van de WWB en artikel 20 lid 4 van de IOAW/IOAZ.). Aangenomen moet worden dat hiervan uitsluitend sprake is bij evidente afwezigheid van verwijtbaarheid (zie CRvB 24-07-2001, nr. 99/1857 NABW, LJN AD4887). Het is aan het college te beoordelen of elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt aan het betreffende gedrag. Is vanwege de afwezigheid van elke vorm van verwijtbaarheid afgezien van een verlaging, dan is het niet mogelijk om bij toepassing van recidive deze gedraging mee te tellen (zie artikel 14 van deze verordening). Is vanwege de afstemming op grond van

artikel 18 lid 1 WWB van een verlaging afgezien dan is daarin geen reden gelegen om de betreffende gedraging buiten beschouwing te laten in geval van recidive.

Een andere reden om af te zien van het verlagen van de uitkering is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden. Omwille van de effectiviteit ('lik-op-stuk') is het nodig dat een maatregel spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad wordt opgelegd. Om deze reden wordt geregeld dat het college geen maatregelen oplegt voor gedragingen die langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden. Voor gedragingen die een schending van de inlichtingenplicht inhouden en als gevolg waarvan ten onrechte uitkering is verleend of de gedraging een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid als gevolg van verwijtbaar te snel interen van vermogen inhoudt en als gevolg hiervan de bijstand eerder verleend moet worden, geldt in de verordening een verjaringstermijn van vijf jaar. Hiervoor is gekozen gelet op de ernst van de gedraging (fraude) en op het feit dat de gemeente vaak tijd nodig zal hebben om de fraude vast te stellen.

Lid 2

Hierin wordt geregeld dat het college geheel of gedeeltelijk kan afzien van het verlagen van de uitkering indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Van dringende redenen is slechts sprake als het verlagen van de uitkering onaanvaardbare gevolgen heeft voor de belanghebbende. Duidelijk is dat slechts in uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van dringende redenen. Wat concreet een dringende reden kan opleveren is op voorhand niet vast te leggen. Gedacht kan worden aan financiële en sociaal/psychische omstandigheden.

Lid 3

Indien het college afziet van een maatregel wegens dringende redenen, telt deze gedraging wel mee voor de vraag of sprake is van recidive, zodat het van belang is om belanghebbende hiervan schriftelijke mededeling te doen.

Artikel 4 - Ingangsdatum en tijdvak**Lid 1**

Het opleggen van een maatregel vindt plaats door het verlagen van de uitkering. Verlaging van de uitkering kan in beginsel op twee manieren:

met terugwerkende kracht, door middel van een herziening van de uitkering; of

door middel van verlaging van het uitkeringsbedrag in de eerstvolgende maand(en).

Het verlagen van de uitkering die in de nabije toekomst wordt verstrekt, is de gemakkelijkste manier. Het college hoeft in dat geval niet over te gaan tot herziening van de uitkering en het te veel betaalde bedrag terug te vorderen. Tevens is de belanghebbende nog enigszins in staat om rekening te houden met de maatregel. Om deze reden is als uitgangspunt vastgelegd dat de maatregel wordt opgelegd met ingang van de eerste dag van de kalendermaand, die volgt op de kalendermaand waarin het besluit is bekend gemaakt. Voor de berekening van de hoogte van de maatregel moet worden uitgegaan van de voor die maand geldende uitkeringsnorm.

Lid 2

Wanneer een uitkeringsbedrag nog niet (volledig) aan de belanghebbende is uitbetaald, kan het praktisch zijn om de verlaging van de uitkering te verrekenen met het bedrag dat nog moet worden uitbetaald.

Lid 3

Indien een uitkering is beëindigd kan geen maatregel in de toekomst worden opgelegd. In die gevallen dient de verlaging met terugwerkende kracht te worden toegepast. In deze verordening is geregeld dat dit slechts mogelijk is in geval van fraude. Het besluit dat in dat geval wordt genomen, is een bijzondere vorm van herziening van de uitkering. Het besluit leidt namelijk tot teveel verstrekte uitkering die met toepassing van artikel 58 lid 1 onderdeel a WWB, respectievelijk artikel 25 lid 1 IOAW en IOAZ, wordt teruggevorderd. Hierbij moet wel worden bedacht dat afstemming met terugwerkende kracht niet altijd mogelijk is. Als alle uitkering over de betreffende periode is ingetrokken en teruggevorderd, resteert er niets meer om af te stemmen. Volgens jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep kan een maatregel niet eerder ingaan dan de datum waarop de verweten gedraging zich heeft voorgedaan. Als de gedraging schending van de inlichtingenplicht betreft, kan aangifte worden gedaan bij het OM, ook als de vordering minder bedraagt dan de aangiftegrens van € 10.000 (uitzondering 5 in de Aanwijzing Sociale Zekerheidsfraude).

Artikel 5 - Berekeningsgrondslag**Lid 1**

In dit lid is het uitgangspunt vastgelegd dat een verlaging wordt toegepast over de uitkeringsnorm. Onder de uitkeringsnorm wordt verstaan de landelijke norm, inclusief de toeslag of verlaging op grond van de toeslagenverordening en inclusief vakantietoeslag.

Lid 2

Deze bepaling maakt het mogelijk dat het college de bijzondere bijstand verlaagt. In onderdeel a gaat het om de bijzondere bijstand die aan een belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 WWB. Personen tussen de 18 en 21 jaar ontvangen een lage jongerennorm, die indien noodzakelijk wordt aangevuld door middel van aanvullende bijzondere bijstand in de kosten van levensonderhoud. Als een verlaging uitsluitend op de lage jongerennorm wordt opgelegd, zou dit leiden tot rechtsongelijkheid ten opzichte van de 21-jarigen. Daarom is in het derde lid, onderdeel a, geregeld dat de berekeningsgrondslag in dat geval bestaat uit de bijstandsnorm plus de verleende bijzondere bijstand op grond van artikel 12 WWB.

Onderdeel b maakt het mogelijk dat het college in incidentele gevallen een verlaging oplegt over de bijzondere bijstand. Er moet dan wel een verband bestaan tussen de gedraging van een belanghebbende en zijn recht op bijzondere bijstand. Een verlaging kan uitsluitend worden opgelegd indien daadwerkelijk bijzondere bijstand is verstrekt. De verordening biedt geen ruimte om een verlaging toe te passen op een langdurigheidstoeslag.

Artikel 6 - Samenloop en recidive**Lid 1**

Als een bepaalde gedraging schending van verschillende verplichtingen met zich meebrengt waarvoor verschillende maatregelen gelden, dan wordt één maatregel opgelegd en wel de zwaarste.

Lid 2

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van

de uitkeringsgerechtigde die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. Indien er sprake is van verschillende gedragingen waarvoor in een zelfde periode een maatregel opgelegd zou kunnen worden, kan voor deze verschillende gedragingen tegelijkertijd een maatregel worden opgelegd. Dit betekent dus dat de afzonderlijke maatregelen in dat geval worden opgeteld. De maximale hoogte van een maatregel is 100% van de uitkeringsnorm.

Lid 3 en 4

Indien binnen twaalf maanden na een verwijtbare gedraging wederom sprake is van een verwijtbare gedraging, wordt de grotere mate van verwijtbaarheid tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de maatregel. De verdubbeling wordt ook toegepast als bij de eerdere verwijtbare gedraging wegens dringende redenen is afgezien van het opleggen van een maatregel of een waarschuwing is gegeven. Voor het bepalen van de aanvang van de termijn van 12 maanden, geldt het tijdstip waarop het besluit waarmee de maatregel is opgelegd is verzonden.

In alle gevallen is de hoofdregel van toepassing dat een maatregel moet worden afgestemd op de ernst van de gedraging, de omstandigheden en de mate van verwijtbaarheid.

Hoofdstuk 2 - Niet nakomen van de verplichtingen met betrekking tot arbeidsinschakeling

Artikel 7 - Indeling in categorieën

De gedragingen die kunnen leiden tot een maatregel worden in vier categorieën onderscheiden. Hierbij is de ernst van de gedraging het onderscheidende criterium. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Schematisch overzicht gedragingen per categorie:

Categorie 1	Administratieve verplichting zoals inschrijving bij UWV
Categorie 2	Niet meewerken aan onderzoeken of opstellen plan.
Categorie 3	Niet actief zoeken naar werk, re-integratie belemmeren of niet meewerken in een traject.
Categorie 4	Werk weigeren of door eigen toedoen niet behouden, een traject frustreren zodat dit wordt beëindigd of weigeren te voldoen aan de inburgeringsplicht.

Artikel 8 - De hoogte en duur van de maatregel

Dit artikel bevat de standaardmaatregelen voor de vier categorieën van gedragingen in artikel 7 van deze verordening. Hierbij is de ernst van de gedraging het onderscheidende criterium. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor een beroep op of duur van uitkeringverlening.

Hoofdstuk 3 - Niet of onvoldoende nakomen van de inlichtingenplicht

Artikel 9 - Te laat verstrekken van gegevens

Lid 1

Indien de belanghebbende voor de verstrekking van de uitkering van belang zijnde gegevens of gevorderde bewijsstukken niet binnen de door het college gestelde termijn heeft verstrekt, kan het college het recht op uitkering opschorten. Het college geeft vervolgens op grond van de wet (artikel 54 lid 2 van de wet WWB, artikel 13 IOAW/IOAZ) een hersteltermijn waarbinnen de belanghebbende het verzuim kan herstellen door alsnog de gegevens of bewijsstukken te verstrekken. Indien belanghebbende de gegevens of bewijsstukken binnen deze termijn verstrekt, dan wordt een maatregel opgelegd van 5% van de uitkeringsnorm gedurende een maand. Indien de gegevens of bewijsstukken buiten deze termijn worden verstrekt, wordt een maatregel opgelegd op grond van artikel 12 of 13.

Lid 2

Dit lid geeft de mogelijkheid om in plaats van een maatregel een waarschuwing te geven. De

waarschuwing wordt schriftelijk afgegeven. De waarschuwing is een schriftelijk besluit van een bestuursorgaan inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling, waartegen de belanghebbende ingevolge de Awb in bezwaar en vervolgens in beroep kan gaan.

Artikel 10 - Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen zonder gevolgen voor de uitkering

Lid 1

In dit artikel wordt de zogeheten "nulfraude" geregeld: het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen, waarvan achteraf blijkt dat deze geen gevolgen hebben voor het recht op of de hoogte van de uitkering. Een voorbeeld van nulfraude is het niet opgeven van een vermogensbestanddeel waarbij de waarde van het bestanddeel niet tot gevolg heeft dat de voor de belanghebbende(n) geldende vermogensgrens wordt overschreden.

Lid 2

Zie de toelichting bij artikel 9 lid 2

Artikel 11 - Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen met gevolgen voor de uitkering

Dit artikel regelt de maatregel als inlichtingen die gevolgen hebben voor het recht op of de hoogte van de uitkering niet of onvolledig zijn verstrekt. De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in de hoogte van het benadelingsbedrag. Het benadelingsbedrag is het bedrag waarmee de gemeente wordt benadeeld als het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht heeft geleid tot het ten onrechte of tot het een te hoog uitkeringsbedrag. Loonbelasting, premies volksverzekeringen en andere vormen van belasting en premies die niet verrekend kunnen worden met de belastingdienst en het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, zijn daardoor naast de netto teveel betaalde uitkering onderdeel van het benadelingsbedrag.

Als de verlagenswaardige gedraging ook een strafbaar feit oplevert, dient het college hiervan proces verbaal op te maken en aangifte te doen bij het Openbaar Ministerie (OM) indien het bedrag waarvoor is gefraudeerd boven de aangiftegrens komt. In de Aanwijzing Sociale Zekerheidsfraude wordt als aangiftegrens een benadelingsbedrag van € 10.000,00 gehanteerd. Bij fraudebedragen beneden de aangiftegrens zal het OM in de regel geen strafvervolg ing inzetten. In een aantal gevallen kan echter bij wijze van uitzondering ook strafvervolg ing plaatsvinden bij fraudebedragen beneden de € 10.000,00. Op grond van de Aanwijzing Sociale Zekerheidsfraude geldt de grens van € 10.000,00 voor strafrechtelijke afdoening niet voor zaken tegen verdachten die geen uitkering (meer) genieten. Het college kan dus ook bij een benadelingsbedrag beneden de aangiftegrens aangifte doen bij het OM, indien er geen verlaging kan worden toegepast.

De maatregel wegens het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht is afhankelijk gesteld van de hoogte van het uitkeringsbedrag dat als gevolg van de schending van deze verplichting ten onrechte of teveel aan de belanghebbende is verleend.

Hoofdstuk 4 - Overige gedragingen die leiden tot een maatregel

Artikel 12 - Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Lid 1

Aan de WWB ligt het beginsel ten grondslag dat een ieder in eerste instantie in zijn eigen bestaanskosten dient te voorzien. Pas wanneer dat niet mogelijk is, kan men een beroep doen op bijstand. Hoofddregel is dan ook dat iedereen alles zal moeten doen en nalaten om een beroep op bijstand te voorkomen. Gebeurt dit niet of in onvoldoende mate dan is er veelal sprake van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan. Indien de belanghebbende er blijk van heeft gegeven zich daarvan onvoldoende bewust te zijn, wordt ingevolge dit artikel een maatregel opgelegd. Een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid kan uit allerlei gedragingen blijken, zoals:

- een onverantwoorde besteding van vermogen;
- geen of te laat gebruik maken van een voorliggende voorziening.

De verplichting om voldoende besef van verantwoordelijkheid te tonen voor de voorziening in het bestaan, geldt reeds voordat een uitkering wordt aangevraagd. Dit betekent bijvoorbeeld dat, wanneer iemand in de periode voorafgaand aan de aanvraag een grote erfenis in korte tijd heeft uitgegeven, waardoor hij niet langer beschikt over voldoende middelen om in de kosten van het bestaan te

Agendapunt:

voorzien en als gevolg daarvan een uitkering moet aanvragen, het college hiermee rekening houdt door het opleggen van een maatregel.

Het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid is een gedraging die ook zou kunnen worden gekwalificeerd als een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan. Vanwege de samenhang met de arbeidsverplichtingen is er echter voor gekozen deze gedraging onder te brengen in artikel 7 van deze verordening (zie artikel 7 lid 4 onderdeel b).

Lid 2

Omdat het niet mogelijk is een limitatieve opsomming te geven van alle gedragingen die leiden tot een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid geeft het tweede lid het college de mogelijkheid om de hoogte van de maatregel af te stemmen op de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden waarin de belanghebbende verkeert. Naarmate de gemeente meer is benadeeld, wordt een zwaardere maatregel toegepast.

Artikel 13 - Zeer ernstige misdragingen

Onder de term 'zeer ernstige misdragingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel wordt beschouwd. Het college kan alleen een maatregel opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdraging en (mogelijke) belemmeringen bij het vaststellen van het recht op een uitkering. De WWB, maar ook de IOAW en IOAZ bevatten immers geen

afzonderlijke plicht tot het nalaten van zeer ernstige misdragingen. Het recht op uitkering kan daarom alleen worden afgestemd wegens het zich zeer ernstig misdragen als dit heeft plaatsgevonden bij het (niet) nakomen van een (andere) aan de uitkering verbonden verplichting (zie bijvoorbeeld CRvB

06-07-2010, nr. 08/2025 WWB, LJN BN0660). Vandaar dat in artikel 12 van deze verordening wordt bepaald dat de zeer ernstige misdragingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van WWB, IOAW of IOAZ. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt, geheel los van een (andere) aan de uitkering verbonden verplichting - hij komt bijvoorbeeld uit eigen beweging stennis maken - dan is binnen de WWB (respectievelijk IOAW en

IOAZ) tegen deze gedraging geen sanctie mogelijk.

Een belanghebbende heeft ook een inlichtingenplicht jegens het UWV. Daarom kan geconcludeerd worden dat ook zeer ernstige misdragingen jegens (medewerkers van) het UWV, zouden kunnen leiden tot een verlaging van de bijstand op grond van de afstemmingsverordening. Het zich zeer ernstig misdragen jegens het college in de zin van artikel 18 lid 2 WWB omvat tevens het zich misdragen jegens een medewerker van het re-integratiebureau, omdat deze personen werken in opdracht van het college en de misdraging van negatieve invloed is op de op belanghebbende uit hoofde van de WWB rustende verplichting tot arbeidsinschakeling (zie Rechtbank Rotterdam 26-03-2008, nr. 07/1478, LJN BC9884).

Voor het bepalen van verwijtbaarheid van de misdraging zal gekeken moeten worden naar de omstandigheden waaronder de misdraging heeft plaatsgehad. In dit verband is het relevant een onderscheid te maken tussen instrumenteel geweld en frustratiegeweld. Van instrumenteel geweld is sprake als iemand het toepassen van geweld bewust gebruikt om een bepaald doel te bereiken (bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitkering). Agressie die ontstaat door onmacht, ontevredenheid, onduidelijkheid en dergelijke kan worden aangeduid met frustratieagressie. Het zal duidelijk zijn dat de mate van verwijtbaarheid bij instrumenteel geweld in beginsel groter is dan bij frustratiegeweld.

Naast een maatregel kan het college besluiten de belanghebbende een bouwverbod op te leggen en kunnen het college en de betrokken medewerker aangifte doen bij de politie.

Artikel 14 - Nadere verplichtingen

Artikel 55 van de WWB biedt de mogelijkheid om naast de in Hoofdstuk 2 van de wet opgenomen verplichtingen nadere verplichtingen op te leggen die strekken tot arbeidsinschakeling of vermindering dan wel beëindiging van de uitkering.

Hoofdstuk 5 - Slotbepalingen**Artikel 15 - Uitvoering**

Hoewel strikt genomen niet noodzakelijk wordt in de verordening vermeld dat het college beleidsregels kan vaststellen ten behoeve van de uitvoering van deze verordening. Deze kunnen bijvoorbeeld betrekking hebben op situaties waarin een belanghebbende al dan niet wordt gehoord of een maatregel individueel wordt vastgesteld.

Artikel 16 - Inwerkingtreding

Wat betreft de datum van inwerkingtreding van deze verordening is aangesloten bij de datum van inwerkingtreding van het wetsvoorstel "Wijziging van de Wet werk en bijstand etc." (kamerstuk 32 815).

Artikel 17 - Citeertitel

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Agendapunt:

Onderwerp: Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2012

De raad van de gemeente Woerden;

gelezen het voorstel d.d. 20 maart 2012 van:
- burgemeester en wethouders;

gelet op artikel 8 lid 1 onder g, artikel 8, lid 2, onder d en artikel 35, lid 5 van de Wet werk en bijstand alsmede artikel 108 van de Gemeentewet;

b e s l u i t:

vast te stellen de

Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2012

1. Artikel 1 - Definities

1. In deze verordening worden de begrippen alleenstaande, alleenstaande ouder, ten laste komend kind, echtpaar en gezamenlijke huishouding gebruikt zoals deze golden in de Wet werk en bijstand op 31 december 2011.
2. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. *minima*: meerderjarige inwoners die beschikken over een inkomen tot 120% van de toepasselijke bijstandsnorm en een vermogen tot de toepasselijke vermogensgrens;
 - b. *toepasselijke bijstandsnorm*: het normbedrag volgens de Wet werk en bijstand na toepassing van de toeslagen en verlagingen volgens de geldende toeslagenverordening waarbij geldt
 - i. voor een alleenstaande als bedoeld in het eerste lid: de norm genoemd in artikel 20 lid 1 WWB;
 - ii. voor een alleenstaande ouder als bedoeld in het eerste lid: de bijstandsnorm als bedoeld in artikel 20 lid 2 WWB;
 - iii. voor een echtpaar of gezamenlijke huishouding: de bijstandsnorm als bedoeld in artikel 21 lid 1 WWB.
 - c. *toepasselijke vermogensgrens*:
 - i. voor een alleenstaande als bedoeld in het eerste lid: de vermogensgrens genoemd in artikel 34 lid 3 onder a WWB;
 - ii. voor een alleenstaande ouder: de vermogensgrens genoemd in artikel 34 lid 3 onder b WWB;
 - iii. voor een echtpaar of gezamenlijke huishouding: de vermogensgrens genoemd in artikel 34 lid 3 onder c WWB.
 - d. *welzijnsactiviteiten*: activiteiten op het gebied van cultuur, sport, recreatie, vorming en educatie die in een beleidsregel van het college zijn vastgelegd;
 - e. *bijdrage*: een financiële bijdrage ingevolge de regeling bedoeld in deze verordening.

Artikel 2 - Doel van de regeling

De regeling beoogt door toekenning van een financiële bijdrage:

1. de maatschappelijke participatie van minima en hun (schoolgaande) kinderen te bevorderen en sociale uitsluiting te voorkomen door de betaalbaarheid van welzijnsactiviteiten te vergroten;
2. de toegankelijkheid van informatievoorziening via schriftelijke media of internet voor minima te bevorderen;
3. te bevorderen dat kinderen van minima deelnemen aan schoolactiviteiten waarvoor een ouderbijdrage wordt gevraagd.

Artikel 3 - Doelgroep

1. Tot de doelgroep voor deze regeling behoren minima die in het bevolkingsregister van de gemeente Woerden zijn ingeschreven en hun ten laste komende kinderen.
2. De wijze waarop het inkomen en het vermogen worden vastgesteld, wordt in beleidsregels vastgelegd.
3. De regeling is niet van toepassing op personen vanaf 18 jaar die onderwijs volgen dat valt onder de werking van de Wet op de Studiefinanciering.

Artikel 4 - Bijdrage voor welzijnsactiviteiten

1. Een bijdrage als bedoeld in het eerste lid van artikel 2 kan worden verstrekt voor de betaling van directe en indirecte kosten in verband met deelname aan welzijnsactiviteiten.
2. De in aanmerking te nemen kosten bedragen in het jaar 2012 maximaal € 185,00 per gezinslid per kalenderjaar.
3. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tot 110% van de toepasselijke bijstandsnorm 100% van de in aanmerking te nemen kosten.
4. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tussen 110% en 115% van de toepasselijke bijstandsnorm 70% van de in aanmerking te nemen kosten.
5. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tot tussen 115% en 120% van de toepasselijke bijstandsnorm 35% van de in aanmerking te nemen kosten.

Artikel 5 - Bijdrage voor kosten van informatievoorziening

1. Een bijdrage als bedoeld in het tweede lid van artikel 2 kan worden verstrekt voor de kosten van een abonnement op een dag-, week- of maandblad of van een internetabonnement.
2. De in aanmerking te nemen kosten bedragen in het jaar 2012 maximaal € 21,50 per huishouden per maand.
3. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tot 110% van de toepasselijke bijstandsnorm 100% van de in aanmerking te nemen kosten.
4. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tussen 110% en 115% van de toepasselijke bijstandsnorm 70% van de in aanmerking te nemen kosten.
5. De bijdrage bedraagt voor aanvragers met een inkomen tussen 115% en 120% van de toepasselijke bijstandsnorm 35% van de in aanmerking te nemen kosten.

Artikel 6 - Bijdrage voor ouderbijdragen voor schoolgaande kinderen

1. Een bijdrage als bedoeld in het derde lid van artikel 2 kan wordt verstrekt ten behoeve van de ouderbijdragen voor ten laste komende kinderen op de basisschool en het voortgezet onderwijs.
2. De bijdrage bedraagt in het jaar 2012 voor alle aanvragers met een inkomen tot 120% van de toepasselijke bijstandsnorm 100% van de kosten tot een maximum van € 105,00 per kind per jaar.

Artikel 7 - Indexering

1. Het college van burgemeester en wethouders verhoogt de in aanmerking te nemen kosten bedoeld in de artikelen 4, 5 en 6 van deze verordening jaarlijks met het indexeringspercentage genoemd in het handboek Schulindex (consumentenprijsindex alle huishoudens van het CBS) van het betreffende jaar.
2. De verhoging wordt vastgesteld zodra een veelvoud van € 5,00 per jaar is overschreden.

Artikel 8 - Aanvraag

1. Een aanvraag voor een bijdrage op grond van deze regeling wordt ingediend bij het college van burgemeester en wethouders.

2. Op de aanvraag wordt binnen acht weken nadat deze is ontvangen een beslissing genomen door het college van burgemeester en wethouders.

Artikel 9 - Uitkering

1. De bijdrage op grond van deze regeling wordt uitgekeerd op basis van declaraties die zijn ingediend met behulp van een daartoe ter beschikking gesteld formulier.
2. De wijze waarop het bestaan en de hoogte van de gedeclareerde kosten worden gecontroleerd wordt in een beleidsregel vastgelegd.
3. Betaling geschiedt op een daartoe door de aanvrager op te geven bank- of girorekeningnummer.

Artikel 10 - Terugvordering

De bijdrage kan geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd indien:

1. de aanvrager onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en daardoor een te hoge bijdrage heeft ontvangen;
2. de aanvrager weigert te voldoen aan nader gestelde verplichtingen.

Artikel 11 - Hardheidsclausule

Burgemeester en wethouders kunnen in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 12 - Titel en inwerkingtreding

1. Deze verordening wordt aangehaald als "verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2012 gemeente Woerden".
2. Deze verordening treedt in werking op eerste dag na bekendmaking in het gemeenteblad en werkt terug tot 1 januari 2012.
3. De "verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2008 gemeente Woerden", vastgesteld op 23 april 2008, wordt ingetrokken op de datum waarop deze verordening in werking treedt.

Artikel 13 - Overgangsregeling

1. De terugwerkende kracht op grond van het tweede lid van artikel 12 van deze verordening blijft achterwege voor zover naar het oordeel van het college de belanghebbende hierdoor wordt benadeeld. In dat geval geldt de "verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2008 gemeente Woerden".
2. Belanghebbenden die tussen 1 januari 2012 en de datum van inwerkingtreding van deze verordening op grond van de "verordening Declaratieregeling maatschappelijke participatie voor minima 2008 gemeente Woerden" een vergoeding hebben ontvangen, hebben alsnog recht op de maximale vergoeding voor dezelfde kostensoort op basis van deze verordening, verminderd met de reeds verstrekte vergoeding.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Woerden in zijn openbare vergadering, gehouden op

De griffier

De voorzitter

E.M. Geldorp

mr. H.W. Schmidt

Artikelgewijze toelichting

Artikel 1

De begripsomschrijvingen hebben betrekking op de activiteiten waarvoor een vergoeding kan worden verstrekt en de doelgroep die daarvoor in aanmerking komt. Voor een nadere omschrijving van de activiteiten wordt door het college een beleidsregel vastgesteld. In deze verordening zijn de begrippen alleenstaande, alleenstaande ouder, echtpaar en gezamenlijke huishouding hetzelfde als in de WWB zoals die gold op 31 december 2011. Daardoor zijn het nieuwe gezinsbegrip en de daarvan afgeleide huishoudinkomenstoets niet van toepassing.

Artikel 2

De regeling beoogt een breed scala aan welzijnsactiviteiten toegankelijk te houden / te maken voor de inwoners die beschikken over een laag inkomen en daardoor eerder het risico lopen in een maatschappelijk isolement te geraken.

Artikel 3

De doelgroep voor de regeling wordt gevormd door minima zoals dit begrip is gedefinieerd in artikel 1. De groep studenten met een uitkering in het kader van de WSF wordt specifiek van de regeling uitgesloten. Deze personen hebben voldoende mogelijkheden om tegen gereduceerde prijzen deel te nemen aan maatschappelijke activiteiten.

Artikelen 4 en 5

In deze artikelen worden de aard van de te vergoeden kosten en de hoogte van een toe te kennen bijdrage vermeld. De kosten waarvoor een vergoeding kan worden verstrekt, zijn in de verordening globaal omschreven. Om financiële belemmering voor deelname aan activiteiten zoveel mogelijk weg te nemen, komen ook indirecte kosten zoals reiskosten en sportuitrusting voor vergoeding in aanmerking.

Om een armoedeval te voorkomen, waardoor mensen bij een geringe stijging van inkomen abrupt het recht op vergoedingen verliezen, wordt de vergoeding trapsgewijze verlaagd bij inkomens tussen 110% en 120% van de toepasselijke bijstandsnorm door een percentage van de kosten te vergoeden. Tot 110% wordt de maximale vergoeding verstrekt. Mensen met een inkomen tussen 110% en 120% van de bijstandsnorm hoeven niet eerst een bepaald bedrag aan kosten zelf te voldoen, maar krijgen meteen een gedeeltelijke vergoeding. Van hen wordt dus verwacht dat ze een eigen bijdrage leveren.

Artikel 6

Deze bijdrage is bedoeld voor de vrijwillige schoolbijdragen die aan ouders wordt gevraagd. Dit betreft kinderen in zowel het basisonderwijs, als het voortgezet onderwijs. In de praktijk blijkt namelijk dat het kindgebonden budget, waarin de tegemoetkoming op grond van de WTOS is geïntegreerd, niet alle kosten van kinderen in het voortgezet onderwijs dekken. Vanwege het bijzondere belang dat kinderen niet de dupe mogen worden van financiële beperkingen van hun ouders en om te voorkomen dat eigen bijdragen voor gezinnen met kinderen te veel cumuleren, geldt in deze categorie geen lagere vergoeding bij inkomens tussen 110% en 120% van de bijstandsnorm.

Artikel 7

Om de bedragen mee te laten stijgen met het prijspeil worden jaarlijks de bedragen verhoogd met het 'consumentenprijsindexcijfer alle huishoudens' van het voorafgaande jaar. Het bedoelde percentage is vermeld in het handboek WWB van Schulincx dat in het algemeen geldt als de richtlijn bij uitvoering van de WWB. Om te voorkomen dat er gewerkt moet worden met onafgeronde bedragen, wordt de verhoging vastgesteld, zodra een veelvoud van € 5,00 is overstegen.

Rekenvoorbeeld

De maximale vergoeding voor welzijnsactiviteiten was in 2008 € 175,00. Verhoging 2009 2,5%: het bedrag werd € 179,38 maar oversteeg niet het veelvoud van € 5,00 en bleef in 2009 dus vastgesteld op € 175,00. In 2010 werd gerekend vanaf een bedrag van € 177,98. In 2010 was het indexeringspercentage 1,3%: het bedrag werd € 181,71. Toegepast werd een bedrag van € 180,00.

Artikel 8

Behoeft geen toelichting.

Artikel 9

Er worden regels gesteld met betrekking tot de manier waarop wordt gecontroleerd of de uitgaven daadwerkelijk zijn gemaakt. Op deze wijze is het mogelijk om af te zien van de verplichting om van alle gedeclareerde kosten bewijsstukken in te nemen en dit steekproefsgewijs te controleren. Hiervoor is gekozen omwille van klantvriendelijkheid en vereenvoudiging van de uitvoering.

Artikel 10

Als ten behoeve van een aanvraag op grond van deze verordening onjuiste gegevens over inkomen en/of vermogen zijn verstrekt, dan kan de verstrekte bijdrage worden teruggevorderd.

Artikel 11

Een verordening bevat noodzakelijkerwijs algemene bepalingen die in het individuele geval onbillijk kunnen uitpakken. In dergelijke gevallen is het mogelijk om gemotiveerd ten gunste van de aanvrager af te wijken van deze bepalingen.

Artikel 12

Door toepassing van begrippen uit de WWB zoals deze golden ten tijde van de vaststelling van de voorgaande verordening in 2008, wordt beoogd om rechten zo veel mogelijk in stand te laten. Voor mensen die in de WWB vanaf 2012 vallen onder het nieuwe gezinsbegrip valt deze verordening dus gunstiger uit. Daarom is bepaald dat deze terugwerkt tot 1 januari 2012.

Artikel 13

Aangezien deze verordening is vastgesteld op een latere datum dan waarop zij in werking treedt, is in het eerste jaar een overgangsbepaling nodig. Waar dat nadelig is voor de klant wordt de terugwerkende kracht achterwege gelaten en blijft de oude verordening gelden in de maanden vóór inwerkingtreding van de nieuwe verordening. Bedragen die op grond van de oude verordening zijn verstrekt worden in mindering gebracht op de maximale vergoeding voor overeenkomstige kostensoorten op grond van deze verordening (welzijnsactiviteiten, krantenabonnement).

De raad van de gemeente Woerden,

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 13 maart 2012,

gelet op artikel 8 lid 1 onder d, artikel 8 lid 2 onder b en artikel 36 van de Wet werk en bijstand,

besluit vast te stellen de

Verordening langdurigheidstoeslag 2012 gemeente Woerden.

Artikel 1 – Begrippen

- 1 Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand, de Algemene wet bestuursrecht en de Gemeentewet.
- 2 In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a) de wet: de Wet werk en bijstand.
 - b) het college: het college van burgemeester en wethouders van Woerden
 - c) peildatum: de datum waarop in enig jaar het recht op de langdurigheidstoeslag ontstaat.
 - d) referteperiode: een periode van 36 maanden voorafgaand aan de peildatum.
 - e) inkomen: het inkomen als bedoeld in artikel 32 van de wet. In afwijking hiervan wordt een bijstandsuitkering voor de beoordeling van het recht op langdurigheidstoeslag als inkomen gezien.

Artikel 2 – Langdurig, laag inkomen

Aan de in artikel 36, eerste lid, van de wet gestelde voorwaarde van het langdurig hebben van een laag inkomen is voldaan als het inkomen gedurende de referteperiode gemiddeld niet hoger is dan 110 procent van de toepasselijke bijstandsnorm.

Artikel 3 – Hoogte van de langdurigheidstoeslag

- 1 De langdurigheidstoeslag bedraagt per jaar:
 - a) voor een alleenstaande of alleenstaande ouder een bedrag gelijk aan 38% van de toepasselijke bijstandsnorm als bedoeld in artikel 20 van de wet, verhoogd met de maximale toeslag als bedoeld in artikel 25, lid 2 van de wet,
 - b) voor een gezin met twee meerderjarige gezinsleden een bedrag gelijk aan 38% van de bijstandsnorm als bedoeld in artikel 21 lid 1 van de wet,
 - c) voor een gezin met meer dan twee meerderjarige gezinsleden een bedrag gelijk aan 38% van de bijstandsnorm als bedoeld in artikel 21 lid 1 van de wet nadat deze voor ieder meerderjarig gezinslid boven het aantal van twee is verhoogd met de bijstandsnorm voor een alleenstaande die in een inrichting verblijft als bedoeld in artikel 23, lid 1 en 2 van de wet.
- 2 Indien één of meer van de gezinsleden op de peildatum is uitgesloten van het recht op langdurigheidstoeslag ingevolge artikel 11 of artikel 13 lid 1 van de wet, en
 - a) nog slechts één gezinslid recht heeft op langdurigheidstoeslag, dan komt dit gezinslid in aanmerking voor een langdurigheidstoeslag naar de hoogte die voor hem als alleenstaande of alleenstaande ouder zou gelden;
 - b) twee of meer gezinsleden als gezin recht hebben op langdurigheidstoeslag, dan wordt voor de toepassing van het eerste lid uitsluitend rekening gehouden met deze rechthebbende gezinsleden.
- 3 Voor de toepassing van het eerste en tweede lid is de situatie op de peildatum bepalend.
- 4 De langdurigheidstoeslag worden naar boven afgerond op een veelvoud van € 10,00.

Artikel 4 – Uitvoering

- 1 De uitvoering van deze verordening berust bij het college.
- 2 Met betrekking tot de uitvoering van deze verordening stelt het college beleidsregels vast waarbij in ieder geval nadere invulling wordt gegeven aan het begrip "geen uitzicht op inkomensverbetering" als bedoeld in artikel 36 lid 1 van de wet.

Artikel 5 - Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van de dag nadat deze is bekendgemaakt en werkt terug tot 1 januari 2012.

Artikel 6 – Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als: Verordening langdurigheidstoelage 2012 gemeente Woerden.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Woerden in zijn openbare vergadering gehouden op 26 april 2012.

Griffier

Voorzitter

Toelichting Verordening langdurigheidstoeslag

Algemeen

Bij invoering van de WWB in 2004 is de langdurigheidstoeslag in het leven geroepen voor mensen die langdurig van een laag inkomen hebben moeten leven waardoor hun financiële reserves zijn verdampt en er geen middelen meer zijn voor het doen van grote uitgaven. Sinds 2009 is de langdurigheidstoeslag gedecentraliseerd waardoor gemeenten de mogelijkheid hebben voor het invullen van eigen beleid.

Op grond van artikel 8 lid 1 onderdeel d WWB dient de gemeenteraad bij verordening regels vast te leggen met betrekking tot het verlenen van een langdurigheidstoeslag. Deze regels dienen in ieder geval betrekking te hebben op de hoogte van de langdurigheidstoeslag en de wijze waarop invulling wordt gegeven aan het begrip langdurig en laag inkomen zoals dat in artikel 36 lid 1 WWB wordt gebruikt. Sinds 1 januari 2012 is in de WWB bepaald dat in ieder geval geen sprake is van een laag inkomen bij een inkomen hoger dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm.

De wet geeft gemeenten nadrukkelijk de mogelijkheid de langdurigheidstoeslag ook van toepassing te laten zijn op werkenden met een laag inkomen. Er is gekozen om deze groep niet uit te sluiten.

De langdurigheidstoeslag wordt toegekend aan de alleenstaande, de alleenstaande ouder of het gezin zoals die begrippen luiden sinds de wijziging van de WWB per 1 januari 2012. Omdat een gezin verschillende samenstellingen kan hebben kan ervoor worden gekozen om rekening te houden met de grootte van het gezin, i.c. het aantal meerderjarige gezinsleden. In deze verordening is voor die optie gekozen vanuit de veronderstelling dat grotere gezinnen, waar sprake is van inwonende meerderjarige kinderen of ouders, meer kosten hebben dan bijvoorbeeld een echtpaar.

Artikelsgewijs

Artikel 1

Er is voor gekozen om begrippen die al zijn omschreven in de WWB, Awb of Gemeentewet niet afzonderlijk te definiëren in deze verordening. Dit voorkomt dat in geval van wijziging van betreffende definities in de betreffende wetten ook deze verordening moet worden gewijzigd.

Lid 2 onderdeel c: peildatum

Met peildatum wordt de (eerste) datum bedoeld waarop de belanghebbende aan de voorwaarden voor het recht op langdurigheidstoeslag voldoet. Deze datum kan in het verleden liggen. De peildatum is dus niet de aanvraagdatum.

Lid 2 onderdeel e: inkomen

Met betrekking tot het begrip 'inkomen' is een van de WWB afwijkende definitie opgenomen. Nu de wetgever de gemeenteraad opdracht heeft gegeven om in de verordening regels te geven met betrekking tot het begrip 'langdurig en laag inkomen', is de gemeenteraad bevoegd om dit begrip voor de toepassing van artikel 36 lid 1 WWB nader te definiëren. Met de gebruikte definitie wordt aangesloten bij de in de bestaande uitvoeringspraktijk gehanteerde (en ook door de wetgever bedoelde) invulling van het begrip inkomen in artikel 36 lid 1 WWB.

Artikel 2

Refertetermijn

Sinds 2009 wordt een refertetermijn gehanteerd van 36 maanden. Als belanghebbenden 3 jaar op een minimum inkomen zijn aangewezen is er over het algemeen niet veel reserveringsruimte over. Deze termijn sluit ook aan bij de impliciet door de wetgever gegeven termijn. De minimumleeftijd van 21 jaar in combinatie met het feit dat iemand vanaf zijn 18e voor de WWB een zelfstandig rechtssubject kan zijn leidt tot de conclusie dat ook de wetgever aan een dergelijke refertetermijn heeft gedacht toen de langdurigheidstoeslag werd gedecentraliseerd. Gemeenten hadden immers ook de ervaring dat de oude refertetermijn van vijf jaar als te lang werd ervaren.

Laag inkomen

Het begrip laag inkomen wordt ingevuld als een inkomen dat tijdens de referteperiode gemiddeld niet hoger is dan 110% van de bijstandsnorm. Dit is sinds 2009 ons beleid. Bij de beoordeling of iemand aan de voorwaarden voor langdurigheidstoelage voldoet, wordt het gemiddelde inkomen over de referteperiode in aanmerking genomen. Dit is mede ingegeven door doelmatigheidsoverwegingen; het beoordelen van jaarinkomens (aan de hand van jaaropgaven) is immers eenvoudiger dan het controleren van alle salaris- of uitkeringsspecificaties van enig jaar. Naast administratieve lastenverlichting voor de klant en de uitvoerders heeft middeling van inkomsten ook tot gevolg dat iemand bij wisselend inkomen de langdurigheidstoelage niet meteen hoeft te verliezen omdat lagere inkomens tijdens de referteperiode kunnen compenseren voor hogere. Wel bepaalt het nieuwe artikel 36 lid 6 van de wet dat het inkomen op de peildatum niet hoger kan zijn dan 110% van de bijstandsnorm (was voorheen 120%). Dit is in de beleidsregels verwerkt.

Artikel 3

Lid 1 hoogte van de langdurigheidstoelage

In dit artikel wordt de hoogte van de toelage geregeld. Daarbij wordt uitgegaan van een percentage van de toepasselijke bijstandsnorm. Hierdoor hoeft het bedrag van de toelage niet jaarlijks aangepast te worden aan de wijziging van de normbedragen van de WWB. De genoemde percentages komen overeen met de bedragen zoals die golden tot 1 januari 2009.

Om rekening te kunnen houden met het aantal meerderjarige gezinsleden in een gezin, is voorzien in een formule waarbij het percentage wordt berekend over de gezinsnorm nadat deze is verhoogd naar gelang er meer dan twee meerderjarige gezinsleden zijn. Voor elk "extra" meerderjarig gezinslid wordt de gezinsnorm verhoogd met de bijstandsnorm voor een alleenstaande in een inrichting.

Lid 2 bijzondere situaties

In het tweede lid wordt een regeling overeenkomstig artikel 24 WWB gegeven voor situaties waarin binnen een gezin één of meer gezinsleden is uitgesloten van het recht op langdurigheidstoelage ingevolge artikel 11 of artikel 13 lid 1 WWB. In die artikelen is de uitsluiting geregeld van personen die geen geldige verblijfsstatus hebben of die zijn gedetineerd, die langdurig verblijf houden in het buitenland, jonger zijn dan 18 jaar of hun dienstplicht vervullen. De WWB voorziet niet in een afwijzingsgrond voor de rechthebbende gezinsleden, terwijl daarentegen het toekennen van het bedrag voor een gezin in dergelijke situaties niet altijd opportuun is. NB: Dit derde lid ziet enkel op de situatie dat er bij een gezinslid sprake is van een uitsluitingsgrond op grond van artikel 11 of artikel 13 lid 1 WWB. Indien een gezinslid niet in aanmerking komt voor het recht op langdurigheidstoelage wegens het niet voldoen aan de voorwaarden als genoemd in artikel 36 WWB of in deze verordening, heeft het gezin überhaupt geen recht op langdurigheidstoelage. Het recht op langdurigheidstoelage komt de gezinsleden immers gezamenlijk toe. Zij moeten daarom ook allen, zowel afzonderlijk als gezamenlijk aan de voorwaarden voldoen zoals het hebben van een langdurig laag inkomen.

Artikel 4

Hoewel strikt genomen niet noodzakelijk wordt in de verordening vermeld dat het college beleidsregels vaststelt ten behoeve van de uitvoering van het verstrekken van langdurigheidstoelage. Invulling van het criterium "geen uitzicht op inkomensverbetering" dat weliswaar in de wet is opgenomen, maar niet valt onder de verordeningplicht, wordt in de beleidsregels vastgelegd.

Artikel 5

Bij de inwerkingtreding van deze verordening is aangesloten bij de inwerkingtreding van het wetsvoorstel "Wijziging van de WWB etc." (kamerstuk 32 815)

Regionale Adviesraad Werk en Bijstand

Gemeente Woerden

12.003760

Bezoek/Correspondentie-adres:
De Bleek 6,
3447 GV Woerden

Aan de Colleges van B&W
Samenwerkend in de IASZ,
t.a.v. Mevr. E. Vos,
Postbus 45,
3440 AA Woerden.

Woerden, 28 februari, 2012,

Onderwerp: Verordeningen uitkeringen en beleidsregels 2012.

Met de ambtenaren van de IASZ heeft de Regionale Adviesraad Werk en Inkomen (RAWB) recentelijk de volgende documenten besproken:

Toeslagenverordening WWB 2012: hiermee stemt de RAWB in.

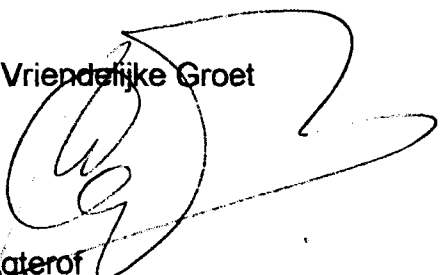
Langdurigheidstoeslag 2012: hiermee stemt de RAWB in.

Beleidsregels langdurigheidstoeslag 2012: hiermee stemt de RAWB in.

Maatregelenverordening WWB, IOAW, IOAZ 2012: hiermee stemt de RAWB in.

Belangrijk punt van zorg: door het invoeren van de huishoudtoets is het zeer waarschijnlijk dat in gezinnen met meer dan twee volwassenen, slechts twee volwassenen via de gemeente een zorgverzekering zullen hebben. De andere volwassenen in het gezin zullen, door de hoge verzekeringskosten, afzien van een zorgverzekering en dus onverzekerd blijven. De RAWB verzoekt de gemeenten hun uiterste best te doen om deze onverzekerden tegemoet te komen zodat zij zich minstens een basisverzekering kunnen veroorloven.

Met Vriendelijke Groet

W. Agterof
Voorzitter RAWB